ANN TAYLOR

Sora Templar

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Ți-am găsit un loc într-un colț al compartimentului și ți-am ridicat bagajele pe suport. Mai este doar un tip în vârstă în compartiment dar lucrează, așa că te vei putea odihni.

Linden se întoarse de la raftul de unde își alegea reviste pentru drum și-i mulțumi zâmbind lui Rupert Ellis. Deși se odihnise insuficient între balul de la Forrester și acel mic dejun chinuit, nu părea obosită. Era obișnuită să doarmă puțin și, la douăzeci și patru de ani, nu-și pierduse vitalitatea.

– Îți mulțumesc mult, Rupert; cu toate astea, îmi pare rău că a trebuit să te trezești atât de devreme, ca să mă conduci. Puteam să iau un taxi.

– Asta este problema ta, mormăi el, ești mult prea independentă.

Aș fi vrut să nu trebuiască să faci drumul ăsta lung. Nu te mai pot face să renunți, să rămâi la Londra?

– Cu siguranță, nu! Abia aștept plecarea! Mă așteaptă doar două ore de drum cu trenul. Ai putea să vii să mă vezi, dacă dorești.

Rupert se apropie, luându-i mâna în palmele sale.

– Știi că mi-aș dori să vin, Linden, dar sunt sigur că te-aș găsi mereu ocupată.

– Nu voi fi mereu ocupată, spuse Linden cu voioșie, sperând totuși că el nu va încheia acest moment al despărțirii prin cine știe ce declarație plină de emoții. Nu mai devreme de seara trecută, începuse să suspecteze că Rupert se gândea serios la ea. Se cunoșteau de mult, din școală, iar ea îl considera un fel de frate mai mare. Iar acum, cred că este timpul să plec, zise ea repede. Mulțumesc pentru ajutor, Rupert. Imediat ce mă voi aranja acolo, o să-ți scriu.

– Mai poți întârzia o clipă. Linden...

Dar ea își retrăsese deja mâna și se îndrepta spre tren. Dacă Rupert își imagina că este îndrăgostit de ea, ceea ce era puțin probabil, era ceva trecător, pentru că în ultima vreme petrecuseră mult timp împreună.

– Nu mai pierde vremea, îi spuse, sunt sigură că abia aștepți să te culci.

– Aș putea veni la sfârșitul săptămânii, dacă ești liberă, zise el, plin de speranță.

– Mă îndoiesc că voi avea timp liber, Rupert, și oricum, cred că-l voi petrece amenajându-mi apartamentul.

– Te-aș putea ajuta.

– Nu cred. Ar trebui să mă concentrez asupra muncii vreo două săptămâni.

Și pentru că se aflau în fața compartimentului ei, Linden se întoarse și-i întinse mâna.

– Mulțumesc mult, Rupert, pentru tot.

Un hamal trecu pe peron, trântind ușile vagoanelor și se auzi fluierul locomotivei.

– Du-te, Rupert, doar nu vrei să rămâi în tren!

– Promiți să-mi scrii? insistă el.

– Sigur că da, dar, te rog, coboară mai repede!

– Bine. La revedere, Linden, drum bun. Ai grijă de tine.

Și când trenul se puse în mișcare cu o smucitură și ea reuși să-și elibereze mâna și să-l împingă spre ușă, el se întoarse brusc și-o prinse în brațe. Se trezi sărutată, dar Rupert sări din trenul care se pusese în mișcare și începu să alerge pe lângă el, strigându-i ceva neinteligibil.

Numai când trenul trecu de peron, Rupert fu nevoit să-și oprească alergarea și gesticulările, iar ea reuși să-și vină în fire. Sărutul lui la care nu se așteptase, ce-i drept, îi confirmase temerile. Faptul că o sărutase în public arăta intensitatea sentimentelor lui, pentru că era, de fapt, un tânăr plin de convenționalism. Era deja alarmant că o săruta

în public cu atâta ardoare. Probabil se îndrăgostise de mult, altfel n-ar fi reacționat astfel.

– O, Dumnezeule, de ce nu mi-am dat seama mai devreme? se întrebă, plină de neliniște.

Trenul începuse să prindă viteză deja și după ce și-a îndreptat pălărioara pe care gestul precipitat al lui Rupert i-o dăduse pe spate, Linden intră în compartiment. Când închise ușa în urma ei, una din reviste îi căzu și partenerul ei de drum se aplecă s-o ridice.

– O, mulțumesc. Încă îngrijorată de cele întâmplate, Linden îi zâmbi absentă. Apoi, când li se întâlniră privirile, Linden roși și aproape îi smulse revista din mână.

Se miră de ce-l categorisise Rupert drept" bătrân". Era de fapt destul de tânăr, avea probabil în jur de treizeci de ani. Dar ea reacționase astfel observând că în pofida teancului de hârtii pe care-l avea în față, acesta privise cu atenție la cele petrecute pe culoar. De fapt, după acea lucire atotcunoscătoare din ochii lui, putea să-și dea seama că văzuse totul. Dintr-o dată, realiză că i se șterse rujul, Linden își așeză poșeta pe genunchi și deschise o revistă. I-ar fi plăcut să-și poată aprinde o țigară și să încerce să-și revină, dar era conștientă că bărbatul o urmărește cu privirea și i-ar fi tremurat mâinile.

Un sunet ca de clopoțel anunța că urmează micul dejun și un steward apăru, invitându-i în vagonul restaurant. Linden

aproape sări de pe bancheta compartimentului și se repezi într-acolo. Abia apucă se se uite la meniu, când chelnerul îl conduse pe vecinul de compartiment chiar spre masa ei.

La naiba, își spuse, cred că a venit special aici. Dar curând el începu să consulte lista și apoi reluă lectura ziarului de dimineață. Fără îndoială, văzuse modul intempestiv în care-și luase rămas-bun Rupert și se distrase pe seama lor. Vina era în întregime a lui Rupert.

După ce mâncă niște cereale, o felie de șuncă și bău cafeaua, Linden își mai reveni. Chiar și starea de nervozitate provocată de Rupert se mai diminuase și acum nu se gândea decât la noua slujbă. Numai atunci realiză că vecinul de compartiment o fixa din nou, cu un aer ușor batjocoritor.

Linden avea doi frați mai mari, cu care era bună prietenă. De aceea, se simțise dintotdeauna destinsă în compania bărbaților, nu era rușinoasă. Bărbatul din compartiment continua s-o privească.

– Este din cauza acelei pălării prea îndrăznețe pe care o porți, îi spuse.

Linden îl privi, intrigată.

– Spuneam că această pălărioară este la baza tuturor relelor care ți se întâmplă.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, probabil ar fi roșit, dar ceva din felul în care arăta acest bărbat, din felul lui de a fi, o făcu să-i arunce o privire intrigată:

– Mă tem că nu înțeleg. Scuză-mă.

Se ridică și se îndreptă spre toaletă, unde își aprinse o țigară. Poate din cauză că era nedormită era așa de nervoasă; asta, și poate faptul că nu știa la ce să se aștepte de la lumea nouă în care intra.

Privind la ceas, văzu că parcursese deja jumătate din drum. Își scoase pălăria și-și pieptănă părul blond, mătăsos. Îl strânse apoi în coadă la spate, pentru că așa părea mai ordonat și o făcea să arate mai matură. Dar dimineață în graba să nu piardă trenul, nu-l mai strânsese, iar buclele îi atârnau liber pe umeri.

În contrast cu părul, sprâncenele și genele îi erau negre iar ochii erau cenușii; nasul mic, obraznic, era acoperit de pistrui. În copilărie făcuse totul să scape de ei, dar acum îi accepta cu resemnare. Nu era o frumusețe ca Louise dar avea un chip rezonabil și picioare foarte lungi și frumoase.

După ce-și repară machiajul, reveni pe coridor. Trenul oprea într-o gară și de aceea răsuflă ușurată când o doamnă cu doi copii intră în compartiment, deși momentul de mulțumire se cam epuiză când cei doi începură să vorbească fără încetare. După cinci minute, bărbatul nu mai rezistă și ieși pe culoar, iar Linden, care nu se simțea nici ea confortabil, era totuși satisfăcută de disconfortul lui.

Privindu-l cum stătea rezemat cu o mână de cadrul ferestrei și cu cealaltă în buzunar, Linden își spuse că era

genul de bărbat care i-ar fi plăcut Louisei. În privința bărbaților, gusturile celor două surori erau diferite. Louisei îi plăceau bărbații de lume, eleganți, spilcuiți, ușor aroganți. Ei nu-i plăcea acest gen.

Bărbatul se întoarse brusc să urmărească ceva din peisaj, iar Linden îi studie profilul, remarcându-i sprâncenele frumos arcuite, bărbia puternică. Era chipul unui bărbat puternic. Bărbatul își scoase portțigaretul, ocazie cu care îi observă mâinile expresive, cu unghiile tăiate scurt. Se întrebă dacă era cumva medic. Nu, sigur că nu, își spuse singură, pentru a se liniști. Niciun medic de provincie nu purta un astfel de costum costisitor, foarte elegant, iar pentru a fi consultant, era prea tânăr. Și oricum, poate nu cobora în aceeași gară. Și chiar dacă era așa, orașul nu era atât de mic încât să se mai întâlnească întâmplător.

Trenul intra în gară, iar Linden examină cu interes orașul care se vedea. După gara aceea înfricoșătoare din Liverpool, cea de aici era aproape relaxantă. Casele erau curate și bine întreținute.

Linden se ridică și când vru să se întindă ca să-și ia bagajele din portbagaj, bărbatul o opri:

– Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine.

Îi așeză cu ușurință bagajele pe banchetă, primind mulțumirile ei. Pentru prima oară, Linden descoperi că-i displăcea teribil superioritatea fizică a bărbaților. Majoritatea

se purtau astfel, patronând cu superioritate tot ce era feminin.

Din fericire, se ivi imediat un hamal care-i duse bagajele, iar când lucrurile ei fuseseră puse pe un cărucior, bărbatul dispăru în mulțimea de pasageri, grăbindu-se spre ieșire.

Taxiurile din gară erau ocupate toate, iar Linden îl lăsă pe hamal să-i păzească bagajele și se duse să se spele. Nu voia să se prezinte în fața asistentei șefe cu mâinile pline de praf și cu nasul lucios.

Prin fereastra deschisă a toaletei auzea salvări trecând, mașini. Era încordată, pentru că tocmai începea o nouă etapă din viața ei. Auzi zgomotul făcut de niște tocuri înalte, apoi vocea unei femei care se scuza că lăsase pe cineva s-o aștepte. Dar răspunsul îi atrase atenția mai mult pentru că vocea bărbatului îi era cunoscută, era a celui care călătorise în același compartiment cu ea.

– Este într-adevăr o surpriză plăcută, Melanie, dar unde este Andrew?

– A fost foarte ocupat, așa că m-am simțit obligată să vin în locul lui. Apoi, femeia adăugă pe un ton provocator: îți place bronzul meu? Sau nici nu l-ai observat?

– Sigur că l-am observat, arăți foarte bine. Ai avut o vacanță plăcută?

– Obișnuită, nu s-a întâmplat nimic deosebit, replică femeia pe un ton plictisit. Apoi, femeia adăugă: știi ce cred

eu, Randall? Că ești cel mai necurtenitor bărbat. Sunt bronzată perfect, port cea mai atrăgătoare rochie, iar tot ce poți să spui este că arăt foarte bine. Nu-mi faci o primire prea... promițătoare.

– Ce-ai fi vrut să-ți spun? Că arăți ca o zeitate tahitiană?

– Adevărat? se îmbună femeia. Linden își și imagina niște priviri languroase care însoțeau aceste vorbe.

Bărbatul numit Randall începu să râdă.

– De ce-ți plac doar complimentele bărbaților, Melanie? Unde-mi este mașina? Abia aștept să mă spăl și să beau o cafea.

– Nu durează mult. Am venit prea devreme și l-am trimis pe Roger să-mi aducă un pachet. Ar fi trebuit să se întoarcă de acum. Bietul de tine, a trebuit să vii cu trenul! Nu suport să călătoresc cu trenul. Nu este de mirare că ești atât de morocănos. Linden își uscase mâinile și-și verifica dunga ciorapilor, înainte de a ieși din toaletă. Dar remarca lui o făcu să mai zăbovească o secundă.

– De fapt, a fost chiar o călătorie amuzantă, spuse el pe un ton ironic. Am fost în compartiment cu o tânără viitoare femeie fatală.

– Oh! exclamă femeia. Ce vrei să spui?

– A început printr-o îmbrățișare furtunoasă cu un tânăr, apoi a fost asaltată de priviri insistente la vagonul restaurant, încât a plecat destul de repede.

Pe când asculta discuția, în obrajii lui Linden apăruseră două pete roșii.

– Era frumoasă, cel puțin? întrebă femeia.

– Tu n-ai fi considerat-o frumoasă.

– A încercat să te seducă și pe tine? O, dar uite mașina, poți să-mi povestești pe drum.

Două perechi de pași dispărură din dreptul ferestrei și Linden rămase să se calmeze.

Taxiul cu bagajul o aștepta la ieșire. Îi dădu bacșiș hamalului, apoi îi spuse șoferului unde voia să ajungă. La prima intersecție observă că, într-o mașină de lux, un Armstrong-Siddeley cu șofer în livrea, se afla acel Randall și una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. El era prea absorbit de discuție ca s-o observe.

– Sunteți una din asistentele de la clinică, miss? o întrebă șoferul.

– Poftim? O, da, sunt, răspunse Linden repede.

– Mi-am închipuit, zise omul. Fiica mea a născut luna trecută un băiat de patru kilograme. Mi-a vorbit foarte frumos de asistentele de la clinică. I-au acordat multă atenție. Cred că este o meserie destul de solicitantă. Săriți peste mese, sunteți chemate la orice oră din zi și din noapte.

– Ei, nu este chiar așa de rău, îi spuse Linden. Cum este nepotul acum?

Șoferul începu să râdă.

– Foarte bine, răstoarnă toată casa. Nu le prea convine vecinilor, dar cred că vor trebui să se obișnuiască. Asta este problema caselor cu pereți comuni, se aude tot.

– Și eu voi locui în astfel de apartament, îi spuse Linden. Undeva, pe Westleigh Estate.

– Tocmai acolo? Vei avea drum lung, miss. Locuiesc acolo multe cupluri tinere și se înregistrează multe nașteri.

– Dumnezeule, sper să nu fie așa! exclamă ea. Este bine să ai un loc numai al tău, unde să te relaxezi. Multe asistente locuiesc într-un hotel pentru personalul clinicii, dar eu prefer să fiu independentă.

– Și masa, cum o vei rezolva? o întrebă omul. După o zi grea, să fii nevoită să gătești!

– Sper că mă voi descurca.

Șoferul luă o curbă, apoi intră pe poarta clinicii și porni pe aleea care ducea la intrare, străjuită de copaci înalți. Linden aflase că sediul Maternității Centrale se afla într-o clădire veche, victoriană, care nu mai era potrivită pentru acest scop. Linden nu se așteptase să vadă o grădină atât de frumoasă care înconjura această clădire și pe moment regretă că nu alesese să locuiască în apartamentele personalului de aici. În orașul aglomerat, grădina era o oază de culoare și de liniște, un loc plăcut de relaxare.

Când taxiul opri în fața treptelor de piatră, se ivi o tânără în uniforma bleu a surorilor de caritate.

Se uită la taxi în treacăt și se grăbi spre o altă mașină aflată în spatele acestuia.

– Se pare că a fost chemată de urgență, zise șoferul scoțându-i valizele din portbagaj.

-Poate vreun viitor tătic a intrat în panică, zise Linden râzând. Lăsați-mi valizele la intrare, vă rog. Cred că voi pleca imediat.

Omul acceptă banii și bacșișul.

– Mult noroc, miss. Cred că ne vom mai vedea. La revedere, deocamdată.

Linden îi făcu semne de bun-rămas și urmări cum taxiul dispare. Prietenia acestuia și considerația față de asistentele clinicii păreau de bun augur.

Capitolul 2

După o oră, și mai ales după ce băuse o cafea și discutase cu asistenta-șefă, doamna Langley, a fost prezentată asistentei Adams, care trebuia s-o conducă la apartamentul ei.

Jill Adams era o tânără asistentă cam de seama ei, cu un minunat păr roșu, foarte drăguță. Locuise toată viața în acest oraș și fusese instruită la spitalul local.

– Îți va trebui o vreme să te obișnuiești cu drumurile de pe aici, îi spuse. Westleigh este ca un teren imens de vânătoare de iepuri. O luminiță ciudată strălucea în ochii ei albaștri jucăuși și Linden simți că se vor împrieteni.

– Îmi place asistenta-șefă, îi spuse Linden.

– O, da, este o femeie de treabă, încuviință Jill. Este văduvă. Soțul ei a murit în război și a venit aici, la clinică,

pentru a-și ajuta cei doi fii. Acum se ocupă de administrație, dar dacă este nevoie de ea la vreo naștere urgentă, nu pregetă să fie de ajutor. Ține mult la dietă, așa că nu-i spune că te hrănești cu fasole și cârnați.

Westley Estate se afla la marginea orașului, așa cum se așteptase. Un cartier întreg de case și blocuri cu apartamente de închiriat. Erau și spații verzi, mici, dar într-o stare jalnică.

Apartamentul închiriat de ea se afla al etajul al doilea al unui bloc de lângă centrul comercial.

Fusese ocupat doar patru luni înainte și era dotat doar cu elementele de bază.

– Nu este prea îmbietor, dar îl poți transforma cu timpul, zise Jill când intrară în fiecare încăpere.

– Îmi va sosi restul de bagaje mâine și niște bani, ca să mă pot descurca la început, îi explică Linden.

Jill o privi pieziș. Nu provenea dintr-o familie cu stare. Avea patru frați și două surori, doi dintre ei încă în școală, iar faptul că alesese meseria de asistentă în locul uneia mai simple de vânzătoare sau secretară, care i-ar fi permis să contribuie imediat la bugetul familiei, însemnase un sacrifiu pentru părinți.

Îmbrăcămintea lui Linden îi spunea lui Jill că fata provine din cu totul alt mediu, ceea ce o făcu să se întrebe de ce Linden alesese meseria de asistent de maternitate, care era considerată cenușăreasa meseriei de asistentă, deși

aducătoare de satisfacții; cu toate acestea, nu avea strălucirea celorlalte ramuri ale medicinei, mai ales în ochii publicului.

După plecarea lui Jill, Linden despachetă și făcu patul. Apoi luă un autobuz care ducea în centru și cumpără cele necesare pentru weekend.

Ziua următoare primi lucrurile, chiar și scuterul pe care și-l cumpărase cu un an în urmă. Duminică seara apartamentul începuse să arate mai bine, iar pe la opt, când sosi Jill, din cuptor se ridica un miros îmbietor de friptură de vită. Linden își călca uniforma.

– O, miroase grozav! exclamă Jill și se prăbuși într-un fotoliu.

– Rămâi să mă ajuți s-o mâncăm, o invită Linden.

– Cu mare plăcere, dar voi suna acasă să-i spun mamei să nu mă aștepte cu masa.

– Ai avut vreo naștere azi? o întrebă Linden.

– Da, una care ar fi trebuit să fie foarte simplă, zise Jill obosită, dar n-a fost să fie. Mama și soacra tinerei mame i-au împuiat capul cu prostii și în loc ca nașterea să meargă fără probleme, a intrat în panică și a durat de două ori mai mult. Oftă. Mă întreb uneori dacă mai are rost să le tot vorbim despre importanța respirației și a relaxării când sunt atâtea femei în jur gata să-și împărtășească experințele traumatizante.

– Da, nu este prea plăcut, spuse Linden.

Nu o dată mi s-a întâmplat să găsesc jumătate de stradă plină de rudele gravidei; descriau cele mai teribile scene. Eu mi-am dedicat toată ziua acestui apartament, dar va trebui să cumpăr o hartă a străzilor ca să mă pot descurca mai ușor.

– Apropo, ai știut că va trebui să acoperi și cartierul Heights?

– Heights? repetă Linden.

– Da, este un cartier rezidențial. Lumea de acolo n-a fost prea mulțumită constatând că priveliștea le este îngrădită din cauza construirii cartierului tău. Locuiesc acolo foarte mulți snobi.

– Știi asta pentru că ai lucrat deja pentru ei, nu?

– Am ajutat, desigur. Nu ajungi acolo decât după mulți ani de experiență, zise Jill cu invidie. Dar mai ajungem uneori pe acolo dând o mână de ajutor asistentelor noastre experimentate.

– Dar cum se face că acești oameni bogați apelează la un spital de stat? De obicei, au propriul obstetrician, asistenți maternali angajați...

– Da, în general așa este, dar sunt și excepții; doamna Craig ne-a chemat pe noi pentru că fratele ei este în comisia de sănătate a consiliului local.

– Cine este doamna Craig? întrebă Linden, curioasă.

– Familia Craig este una din cele mai importante din oraș. Au o fabrică de automobile și locuiesc într-o vilă enormă, pe

colina numită Heights. Paula Craig a fost numită întotdeauna doamna Craig cea tânără, pentru că soacra ei încă mai deține toate frâiele familiei. Soțul ei este Andrew Craig, un pilot de curse pasionat. Arată foarte bine, are bani mulți, dar este un fel de băiatul mamei. Dacă m-ar fi interesat banii familiei Craig, m-aș fi uitat la Randal.

– Randal? repetă Linden.

Jill nu observă interesul ei brusc.

– Da, fratele mai mare, un mare cuceritor, îi explică. Mama lui a fost prima soție a defunctului Simon Craig. Era cântăreață de operă, dar a murit la nașterea lui Randal, iar lumea a cam uitat-o. Am auzit că era extrem de frumoasă, de aceea mulți se întreabă cum de a luat-o pe Adela ca a doua soție. Îi cam place să bea.

– Domnul Craig a murit?

– Da, a avut un atac de cord acum opt ani, parcă. Randal se ocupă de afacerile familiei, iar Andrew se joacă mereu cu mașinile.

După plecarea lui Jill, Linden făcu o baie apoi se culcă. Mama îi dăruise un ceainic cu ceas deșteptător, așa că înainte de culcare îl umplu cu apă și-l puse să sune la șapte. Stătu așa, cu ochii deschiși în întuneric, ascultând cum lătra un câine și gândurile ei reveniră la ce-i spusese Jill despre familia Craig. Așadar, acel individ detestabil din tren era Randal Craig, un VIP din oraș.

Ei bine, chiar dacă Jill îl considera un mare cuceritor, ea nu gândea la fel. Căutând în gând adjective care să-l caracterizeze pe acel nesuferit, adormi.

***

Prima săptămână la o slujbă nouă este întotdeauna solicitantă și de aceea Linden fu mulțumită că doar una din mamele care trebuia să nască și de care răspundea ea a venit să se interneze. Copilul a venit pe lume la ora patru dimineața și după o oră, după ce a fost cântărit, spălat și înfășat, iar mama a adormit liniștită, Linden s-a dus la bucătărie să bea un ceai. Bunica nou-născutului, o femeie cu capul pe umeri, și-a lăsat fiica pe mâinile profesioniștilor și le-a pregătit ceaiul între timp.

– Tocmai voiam să prăjesc șuncă și ouă, soră. Cred că ți s-a făcut foame după ce ai stat cu Janet atâta timp. Am făcut și focul în șemineu. Odihnește-te câteva minute. Îți aduc eu mâncarea.

– Vă mulțumesc, doamnă Lesley, spuse Linden. Nu era obosită, îi era doar foame.

În salon a fost surprinsă să-l găsească pe doctorul cel tânăr care a asistat la naștere. Abia l-a observat la început, fiind

foarte ocupată, dar acum remarcă faptul că era înalt, avea un chip plăcut, prietenos, ochi albaștri și părul blond.

Peter Carbury se ridică atunci când intră Linden; avea o cană cu cafea și o țigară.

– Este totul în ordine, soră? o întrebă lăsând țigara jos, ca să tragă un scaun pentru ea.

– Da. Doamna Ellis a ațipit puțin, iar soțul ei se uită la copil de parcă nu i-ar veni să creadă că este adevărat, zise Linden zâmbind.

Doctorul începu să râdă.

– Sunt un cuplu drăguț. N-au putut avea copii de la început. Se așează din nou și-și întinse picioarele. Ei, cum ți se pare să muncești aici?

– Îmi place, spuse Linden. Este orașul tău natal?

El încuviință, aprinzându-și altă țigară.

– Da, am urmat meseria tatălui meu. Este un oraș plăcut, dacă iubești viața tihnită.

Nu există teatru aici și totul este mort pe la zece și jumătate, dar nu mă deranjează. Când am timp liber, mă duc la pescuit.

Doamna Lesley apăru cu mâncarea lui Linden, mai vorbiră câteva minute, apoi femeia se duse din nou la bucătărie.

– De unde vii? o întrebă doctorul.

– De la Londra.

– O, în acest caz viața de aici ți se va părea cam retrasă.

Există câteva cluburi, petreceri private, dar ca în orice oraș de provincie, lumea tinde să se distreze în grupuri.

– Atâta timp cât există un loc unde să pot înota și o bibliotecă bună, sunt mulțumită, replică Linden.

– Desigur, de asta nu ducem lipsă. Există o piscină acoperită și altele chiar pe malul râului, iar bibliotecile sunt bine dotate.

În timp ce ea mâncă, el îi vorbi despre oraș, aparent fără a se grăbi să se ducă la culcare. Linden era obișnuită cu doctorii care plecau la câteva minute după nașterea copilului și se miră de ce doctorul Carbury stătea așa de mult.

După jumătate de oră, după ce-și împachetase uniforma și-i spusese doamnei Lesley că va reveni dimineață, o conduse până la drum.

– Nu ți se pare că ești cam expusă în caz de vreme rea? Făcea aluzie la scuterul pe care venise ea. Știi că ai dreptul să primești împrumut de la clinică, pentru o mașină.

– Știu, dar prefer scuterul, ca să n-am probleme cu parcarea.

– O, văd că ești genul sportiv. E drept că mașina mea e așa de veche, că nu mă mai adăpostește de vremea rea.

Linden se uită la mașina veche parcată sub un copac și zâmbi.

– Noapte bună, soră. Și fii atentă, nu conduce prea repede. După ce-i mai făcu o dată semn cu mâna, el plecă.

În după-amiaza zilei următoare, Linden avu câteva ore în care să cumpere un lampadar și un covor. După ce le achiziționă, se opri să bea o cafea unde întâlni o altă colegă, asistenta Lyall. Auzindu-i intențiile, acesta-i sugeră să-și bea ceaiul împreună.

În restaurantul celui mai mare magazin din oraș tocmai se desfășura o paradă de modă, pe care cele două tinere o urmăriră cu interes, când manechinele trecură prin fața mesei lor purtând tocuri foarte înalte, în costume de plajă sau rochii de vară.

– Opt guinee pentru un costum de baie! exclamă sora Lyall. Nu ne putem permite! Cred că nici tu, Templar, nu te prea grăbești să-ți cumperi. Îi arătă un costum roz, cu bluză și șort asortat.

– Din nefericire, nu mă duc la Nassau anul ăsta, zise Linden râzând. Se uită spre intrare, de unde apărea alt manechin.

Dar a fost o impresie greșită. Fata care purta acel costum alb superb nu era manechin. În loc să treacă pe podium ca toate celelalte, se așeză aproape de ele și când își scoase ochelarii, Linden o recunoscu pe fata care se întâlnise cu acel Randal Craig, cu care călătorise ea în compartiement.

– Ea își poate permite să dea opt guinee pentru un costum de baie, spuse Lyall. Banii nu sunt o problemă pentru Melanie Fletcher.

Linden observă cum tânăra își pune poșeta și mănușile pe masă și ridică o mână bronzată spre părul roșcat. Văzută de aproape, era la fel de uluitoare ca atunci, la gară. Spre deosebire de majoritatea roșcatelor se bronza ușor, iar combinația dintre părul ei, tenul bronzat și albul imaculat al costumului era uluitoare. Linden observă că lumea prezentă la paradă nu se mai uita la manechine, ci la fascinanta miss Fletcher.

– Cine este? o întrebă pe sora Lyall.

– Tatăl ei este președintele consiliului de directori de la fabrica de biscuiți. Se duce în Elveția la fiecare Crăciun, iar acum abia s-a întors de la Cannes. Întotdeauna se îmbracă superb. Are gusturi formidabile, uită-te la portțigaret!

Linden o văzu pe Melanie cum scoate o țigară din acel portțigaret de aur cu inițialele ei. Se întrebă dacă era conștientă că fiecare mișcare era studiată de lumea din restaurant. Sau poate că era obișnuită să fie în centrul atenției.

– Se vorbește că se va căsători cu Randal Craig, continuă Alice Lyall.

– Adevărat? spuse Linden la întâmplare. Se gândea că se potriveau perfect, era una din acele căsătorii foarte potrivite financiar, unde dragostea nu conta.

– Cred că e grozav să-ți poți cumpăra tot ce-ți place, zise Alice jinduind, fără a-și lua privirea de la Melanie.

– Dar nu pare să radieze de fericire, remarcă Linden.

Știa că se putea spune despre ea că este ca vulpea care nu ajunge la struguri și apoi spune că sunt acri, dar n-o suporta pe această bogată miss Fletcher. Nu o invidia; aici, într-un oraș de provincie, Melanie putea să strălucească, dar la Londra erau multe femei frumoase, iar Linden nu se simțise niciodată dezavantajată din acest punct de vedere. Nu-i plăcea felul ei de a fi și de a se adresa chelneriței. Nimeni nu are dreptul să fie atât de arogant, se gândi ea. Melanie nici nu se obosi să se uite prin restaurant. Era ca și cum ar fi știut că cei din jur sunt doar localnici, nimeni atât de interesant încât să merite atenție.

– Dau un ban pentru gândurile tale, spuse Alice. Pari foarte adâncită în ele.

– Adevărat? zâmbi ea. Apoi se uită în poșetă să caute banii pentru bacșiș. Mergem? Mi-am amintit că trebuie să-mi cumpăr ciorapi.

***

În timpul săptămânii primi două scrisori de la Rupert, dar în niciuna nu-i spunea clar că este îndrăgostit de ea.

Îi scria doar că trebuie s-o vadă cât mai curând cu putință.

N-ar putea veni la ea câteva zile, sau mai bine, nu vine ea în primul ei weekend?

Duminică după–amiază, Linden începu să-i scrie un răspuns. Era convinsă că dacă ar putea evita subiectul câteva luni, Rupert i-ar fi recunoscător. Fusese întotdeauna un tânăr foarte susceptibil și era clar că imediat ce o nouă cunoștință va intra în orbita lui, așa-numita lui dragoste imaginară pentru Linden s-ar transforma în vechea lor prietenie.

Când termină scrisoarea în care-i oferea multe detalii despre noua ei viață și muncă, se făcuse ora ceaiului. Puse ibricul pe aragaz și se grăbi să ia ultima corespondență. Se întoarse udă de afară; începuse o ploaie caldă.

Tocmai urca treptele câte două, cu părul ud, când îl văzu pe doctorul Carbury coborând de la un etaj superior.

La început, el nu păru s-o recunoască, fără uniformă, dar apoi îi zâmbi:

– Ai alergat?

– Numai până la cutia poștală. Aștept o scrisoare.

Linden își scoase mantaua și căută cheia în buzunar.

Doctorul o studia cu un zâmbet pe buze, observând că era foarte drăguță, așa îmbrăcată sport, cu o eșarfă mică la gât.

– Pe vremea tatălui, meu asistentele maternale erau niște dragoni în vârstă, cu bicepșii foarte bine conturați.

Linden plecă privirea spre hainele ei viu colorate și-i zâmbi.

– Sunt îmbrăcată prea colorat, admise ea, dar petrec prea mult timp în uniformă ca să nu mă bucur de o schimbare.

– De ce nu? Ești o apariție foarte plăcută. Am fost la niște vecini ai tăi. Au o fetiță de cinci ani, care nu prea are poftă de mâncare, și se temeau de ceva grav.

– Și este? întrebă Linden.

– Nu, este doar o răceală ușoară. I-au administrat toate injecțiile și o voi mai supraveghea o zi sau două.

Prin ușă Linden auzea ceainicul care începuse să fluiere. Tocmai făceam ceai. Nu vrei să bei o ceașcă?

El ezită.

– Mulțumesc, dar cred că este mai bine să mă duc acasă, să-mi rezolv treburile în grădină.

Linden roși. Pe moment, uitase relația lor profesională și cât pot fi de circumspecți doctorii la un moment dat.

Probabil, el a observat că este jenată și-i spuse:

– De fapt, am băut ceai la vecinii tăi. Trebuie să fiu atent, să nu-mi creez dependență.

– Cred că noi toți bem prea mult ceai. Remarca lui despre grădinărit o făcu să se gândească la faptul că probabil era însurat și avea copii.

Își luară rămas-bun, iar ea se duse în bucătărie să ia de pe foc apa care fiersese prea mult.

Fereastra de la bucătărie dădea spre stradă și observă doi puștani care scriau în praful de pe capota mașinii lui. Aceștia

o rupseră la fugă când îl văzură, iar el îi amenință în glumă. Puștii nu se obosiseră să șteargă ce scriseseră. Linden zâmbi, amintindu-și de Randal Craig, fără să vrea. Mașina lui nu va fi niciodată plină de praf, dar dacă s-ar întâmpla asta, el nu s-ar amuza de glumele copiilor.

Luni seara se duse să-i facă o vizită de rutină Paulei Craig. În contrast cu restul zonei, care avea un aer destul de tern, aici casele erau construite la distanță de drum, cu multă verdeață în față. Pajiști întinse, bine întreținute, liniște. Chiar și pietrișul de pe alei părea proaspăt curățat.

Încetinind la colț Linden auzi zgomotul făcut de mingile de tenis. Un drum lateral era plin de mașini scumpe. Un cocteil era în plină desfășurare pe terasa unei case.

Pine Avenue avea case moderne, cu grădini îngrijite. La numărul la care i se spusese că locuiește Paula Craig poarta din fier forjat era deschisă. Linden aflase că familia Craig avusese foarte mult teren în jurul casei, dar că-l vânduse pentru valoarea sa mare. Casa era un conac victorian, înconjurat de o pajiște bine tunsă, cu mulți trandafiri. Ici și colo copaci, un mic lac.

Linden își parcă scuterul lângă un Renault Floride și urcă treptele casei. Când apăsă pe butonul soneriei se simți un pic nervoasă.

Ușa se deschise foarte repede de către o servitoare îmbrăcată în uniformă cafenie, cu un șorț portocaliu.

– Doamna Craig este acasă? întrebă Linden.

– Vă rog să poftiți, soră. Vă spun imediat dacă vă poate primi.

Linden rămase în hol, în timp ce servitoarea se duse să întrebe de doamna Craig.

– Vă primește imediat. Cum vă numiți?

Linden își spuse numele, iar aceasta îl repetă prin ușa întredeschisă.

– Este sora Templar, doamnă.

Linden intră într-o încăpere așa cum văzuse doar în reviste de decorațiuni interioare. Văzu în treacăt canapelele moderne, vazele cu liliac alb.

– Bună seara, soră. Poți să iei loc. Doamna Craig își ridică privirea de pe o scrisoare pe care tocmai o citea și-i indică un scaun de lângă ea. Era o femeie înaltă, slabă, trecută de cincizeci de ani, cu părul grizonant, coafat impecabil și machiată cam tare, după părerea lui Linden, îmbrăcată cu o rochie albastră de șantung, trei șiraguri de perle și cercei asortați.

Felul în care o invitase să ia loc spunându-i: "poți lua loc" o lăsase fără cuvinte pe Linden, dar se strădui să privească în acei ochi albaștri și reci fără să se piardă.

– Păcat că sora Manton a trebuit să plece în acest stadiu al sarcinii nurorii mele, dar întrucât vei fi înlocuitoarea ei, aș vrea să-ți explic în ce constă serviciul dumitale, spuse

doamna Craig cât se poate de înțepat. Nu mă îndoiesc că te întrebi de ce folosim serviciile moașei districtuale; desigur, aș fi preferat ca nora mea să fi fost îngrijită la Londra. Domnul Randal Craig este membru al comitetului executiv și de aceea, conform obiceiului, trebuie să folosească facilitățile locale. Făcu o pauză, aruncându-i lui Linden o altă privire estimativă.

– Pari foarte tânără, sper că nu ești elevă la școala de asistente?

– Am absolvit de doi ani, doamnă, spuse Linden.

– Foarte bine. Oricum, doctorul nostru va fi prezent și el, adăugă doamna Craig, la fel de rece. Acum, aș vrea să...

Linden decise că venise momentul să intervină.

– Din păcate, nu prea am timp în seara asta, doamnă Craig; dacă nora dumneavoastră este acasă, aș dori s-o văd numaidecât.

Timp de câteva secunde, femeia o fixă cu ochii ei reci. Dar înainte ca doamna Craig să poată spune ceva, se auziră voci de afară și două fete intrară. Una era Melanie Fletcher, iar cealaltă, o brunetă drăguță cu rochie de gravidă.

Amândouă se opriră văzând-o pe Linden, iar Paula Craig zâmbi.

– Este asistenta Templar, Paula.

Linden se ridică, întinzându-i mâna tinerei doamne Craig, care-i zâmbi.

– Bună seara. Apoi se întoarse spre Melanie: controlul periodic. Nu durează mult.

– Biata de tine, ce treabă neplăcută! Nu trebuie să uiți însă că este ceva temporar apoi lași copilul în grija bonei și recuperezi timpul trecut, zise Melanie.

Paula începu să râdă.

– Abia aștept! Mă simt de parcă aș avea o sută de kilograme. Dar cred că te-am plictisit cu sarcina mea.

Melanie oftă exagerat.

La început, Linden se gândi că în pofida zâmbetului fermecător, pacienta va fi la fel de ciudată ca și mama soacră. Dar când ajunseră în dormitorul acesteia, tânăra se dovedi o persoană foarte plăcută.

– Îmi pare rău c-am pierdut orele de relaxare de săptămâna trecută, spuse ea cu multă sinceritate. Soacra mea nu este convinsă că exercițiile de relaxare sunt importante și a trebuit să stau acasă, să beau ceaiul cu ea. Dar le-am făcut în fiecare zi. Linden îi verifică pulsul, tensiunea, și-i mai puse una sau două întrebări. Din indicațiile lăsate de fosta asistentă și din experiența ei, aprecie că Paula Craig era o tânără sănătoasă, care va da naștere unui copil sănătos, fără prea mare greutate. Din ce vedea, putea spune că tinerei îi făcea plăcere maternitatea și că abia aștepta să nască.

– Te grăbești, soră? Vino să vezi leagănul pe care l-am cumpărat, îi spuse în timp ce Linden își nota datele ei.

Linden o urmă într-o încăpere alăturată, care fusese decorată în vederea venirii pe lume a copilului, în culori de roz și alb. Admirând pătuțul în culori pastel, cu păturica asortată, Linden se întrebă de ce voise oare Paula să-i arate ei camera copilului și nu Melaniei? Oare aceasta ar fi disprețuit dorința mamei de a o face cât mai plăcută? Sau soacra?

– Ne vedem săptămâna viitoare la lecții, atunci, i-a spus când se despărțiră.

De teamă că bătrâna doamnă Craig s-ar putea s-o cheme în acel birou să-i ceară rezultatele examinării, Linden se strecură în liniște pe ușă. Tocmai o închidea când, întorcându-se, dădu tocmai peste Randal Craig.

– Bună seara, soră, totul este bine? o întrebă din politețe. Apoi o privi lung, după care exclamă: nu cumva ne-am mai cunoscut?

Capitolul 3

Cu toate că făcu un efort să se controleze, Linden roși ușor. Randal o examină pe îndelete, fără rușine. Înotase. Un prosop colorat îi atârna pe umăr, iar părul îi era umed.

Linden își regăsi vocea în cele din urmă.

– Bună seara, domnule Craig. Cumnata dumneavoastră este într-o stare foarte bună. Iar acum, vă rog să mă scuzați; mai am câteva vizite de făcut.

Linden plecă, conștientă de privirea lui care o urmărea. Dorindu-și ca scuterul să nu-i facă probleme chiar acum, așeză poșeta pe suport și-și puse mănușile, deși i se păreau ridicole.

Câteva minute mai târziu, când ieșea pe poartă, își simți gura uscată și inima îi bătea necontrolat. Era ridicol că-l

lăsase să aibă asemenea efect asupra ei. Desigur, fusese doar pentru că o luase prin surprindere, dar chiar și așa, nu era genul care să fie atât de surprinsă de o asemenea întâlnire. Ar fi vrut să nu fi lăsat să se vadă că știe cine este. Asta l-ar fi făcut mai puțin arogant.

De când se afla aici, Linden avea o muncă diversificată, deși programul îi era destul de plin; lecții săptămânale de relaxare, vizite zilnice la nou-născuți, la mamele care așteptau să nască. Dar fiecare zi îi aducea ceva nou, se întâlnea cu oameni noi în familiile unde mergea.

Jill îi spusese că în general asistentele maternale aveau cam șaptezeci de nașteri anual și, dintr-a doua săptămână, Linden se ridicase deja la trei. Biata doamnă Lesley, care fusese prima ei pacientă avea probleme cu copilul ei, Charles. După ce-și petrecuse primele trei zile de viață într-o stare de continuă somnolență, se trezise și urla trezind toată casa. Îi făcuseră modificări de dietă, dar Linden suspecta că suferea de colici severe, iar părinții erau prea obosiți din cauza lipsei de odihnă și nu mai făceau față.

La capătul a două săptămâni, Linden înregistrase deja patruzeci și opt de ore de lucru.

Duminică după-amiază își luă un prosop și niște sandvișuri și se duse la râu să înoate. Acolo văzu multe grupuri de tineri cu radiouri portabile. Găsi un loc mai departe de ei, pe iarbă, sub un copac. Dincolo de râu erau

case cu grădini mari, care ajungeau până la mal. Își scoase sandalele și văzu un bărbat care moțăia într-un șezlong cu o pălărie de pai pe un ochi și în alta un băiețel jucându-se cu un terier.

Pe când se întindea la soare, Linden se gândi că diminețile însorite erau la fel de frumoase pretutindeni. Își strânse părul în coadă de cal, apoi se ridică, îndreptându-se spre râu. Clipi des de câteva ori, gândindu-se că era din nou fericită și lipsită de griji.

Intrase de câtva timp în apă, când se auzi strigată. Se întoarse și-l văzu pe doctorul Carbury, care-i făcea semne dinspre grădină.

– Se pare că te distrezi de minune, îi spuse el.

Linden îi zâmbi.

– Așa și este. Dar tu, ce faci aici?

– Aici locuiesc. Mama tocmai a făcut ceaiul. Vrei să vii să-l bem împreună?

– În costum de baie?

– De ce nu? Îți împrumut un prosop.

– Și lucrurile? Le pot lăsa acolo?

– Mă duc să ți le aduc. Înainte să poată protesta, el plecase. Linden ieși din apă și-l așteptă să se întoarcă. Spera numai ca mama lui să nu se supere că-i aducea un astfel de musafir.

– Uite-l, spuse Carbury.

Porniră spre casa lui, Linden simțindu-se afectată de îmbrăcămintea ei sumară.

– Ce flori frumoase! Cum reușești să le faci să crească atât de mari?

El începu să râdă.

– De fapt, mama se ocupă de ele. Eu dar le plivesc și le ud.

În partea de nord a grădinii se afla un chioșc. Linden văzu o femeie cu părul alb, care tricota într-un balansoar.

– Mamă, ea este sora Templar, spuse el când femeia ridică privirea de la lucrul de mână și le zâmbi. Am găsit-o înotând și am invitat-o la ceai.

– Bine ai venit, draga mea, spuse doamna Carbury cu multă căldură. Te rog, ia loc. Peter, te rog să mai aduci o ceșcuță.

Privind-o pe doamna Carbury, Linden se gândi că era opusul doamnei Craig. Erau de aceeași vârstă, ambele înalte și slabe, dar aici se termina orice asemănare. Constance Carbury avea un chip blând, plin de bunătate. Arăta exact așa cum era; o femeie mulțumită de ceea ce era, fericită la casa ei.

– Cum găsești Melchesterul, miss Templar? o întrebă, împăturindu-și lucrul de mână și punându-l deoparte.

– Îmi place. Sper că nu v-am deranjat venind astfel aici.

– Nu-ți face probleme, draga mea, îi spuse doamna Carbury zâmbindu-i binevoitor. Am trei băieți și m-au

obișnuit cu invitații ciudate. Îmi amintesc de Tom, care la nouă ani mi-a adus un vagabond în bucătărie și au mâncat toate prăjiturile pe care le pregătisem pentru petrecerea celui de al doilea fiu. O fată drăguță în costum de baie nu este ceva ieșit din comun.

– Și ce ați făcut în situația aceea? o întrebă Linden.

– I-am dat niște bani și o salopetă de-a copiilor și l-am rugat pe Tom să nu mai aducă invitații direct în bucătărie. Peter mi-a adus mereu pisici fără stăpân, sau pui căzuți din cuib. Le aducea pentru ca soțul meu să le facă injecții, să le pună pe picioare.

– Întotdeauna și-a dorit să fie medic, nu?

– Da. Împrumuta păpuși de la o fetiță din vecini și a înființat un spital. Mă tem că uneori îi lua păpușile cu forța, adăugă doamna Carbury.

Peter Carbury, care li se alătură între timp, interveni:

– Ar trebui să-i spui toată povestea. Îi recomandam acelei fete să ia vitamine și să bea mult lapte. Chiar și acum, când am întâlnit-o după atâția ani, i-am făcut aceeași recomandare. De fapt, toate femeile ar trebui să țină cont de acest sfat pentru a se simți bine.

La naiba cu toate dietele de slăbire! Aveți nevoie de hrană, mai ales când munciți mult.

– Eu nu țin cură de slăbire, spuse Linden.

El o privi sceptic.

– Știu, bei un ceai la micul dejun și o cutie de supă seara la cină.

– Nu toată lumea are apetitul tău, Peter, spuse mama lui amuzată.

– Poate că nu, dar sunt convins că multe femei au probleme pentru că nu se hrănesc.

– Eu sunt sănătoasă, îl liniști Linden.

– Mă gândesc cu inima strânsă la fetele cu care se vor căsători fi mei; vor sta tot timpul în bucătărie.

– Vina este a ta, pentru că ne-ai crescut să fim gurmanzi, adăugă Peter. Dacă nu m-ai fi forțat întotdeauna să iau și a doua felie de tort, m-aș fi dus la bazin. Acum, trebuie să aștept jumătate de oră ca să se digere.

Cele două femei își zâmbiră complice, pentru că-l văzuseră cum înghițise puțin mai înainte prăjituri de pe masă.

– Ceea ce-mi amintește că trebuie să mă ocup de cină, spuse doamna Carbury. Nu rămâi cu noi la cină, draga mea?

– Este o idee foarte bună, zise și Peter. Vor veni și Ruth și Tom.

– Ești sigur că nu deranjez? întrebă Linden.

– Suntem bucuroși să te avem aici cu noi. Întotdeauna când te muți în alt oraș durează până să cunoști oamenii. În cazul tău, programul pe care-l ai ar putea fi un impediment.

– De ce în cazul meu?

Peter scoase pipa pe care o umplu cu grijă; Linden, care-l urmărea, își aminti că în ziua sosirii în oraș privise mâinile lui Randal Craig și se întrebase dacă este cumva medic.

– Întâlnirile nu constituie un punct important în viața unei tinere?

– Da, presupun că sunt, răspunse Linden. Dar nu ne sacrificăm viața socială pentru ele. Linden se aplecă să ridice marginea baticului legat în mijlocul taliei. Vrei să spui că ne facem probleme că nu avem șansa să întâlnim bărbați și să ne măritățm? Dacă aceasta a fost întrebarea, răspunsul este: nu. Uneori, este dezamăgitor să nu ieși seara, dar asta nu înseamnă totul. Cel puțin în cazul meu.

Doctorul o privi curios.

– Doctorii sunt cam în aceleași situații, după cum știi. Problema noastră este că nu ne retragem din activitate când ne căsătorim. Poate o tânără rezistă la intervențiile de noapte o vreme, dar nu poate face asta toată viața.

– Atunci, însoară-te cu o soră medicală, spuse Linden zâmbind. Abia după ce rosti aceste vorbe realiză ce spusese și roși.

Peter termină de umplut pipa și o privi. Pentru o vreme, chipul lui păru foarte aspru, apoi liniile dure se mai îndulciră și pufni în râs.

– Te rog să nu te simți jenată, Linden.

Ea își dori să nu fi roșit atât de tare.

– Știi, în prima seară când ne-am cunoscut am fost intimidat; erai atât de stăpână pe tine, încât m-am temut că ești un zbir în devenire. Acum, m-am liniștit văzând că nu ești toată numai eficiență.

Linden clipi des, neștiind ce să spună.

În casă începu să sune telefonul și după câteva minute doamna Carbury apăru la fereastră.

– Este pentru tine, Peter.

Doctorul exclamă, disperat:

– S-a terminat cu seara mea liniștită. Vrei să mai înoți?

Linden scutură din cap.

– Atunci, intră în casă să te schimbi. Dacă sunt chemat la spital, ai putea s-o ajuți pe mama la pregătirea cinei până mă întorc.

Dar, din fericire, telefonul fusese de la un pacient și după ce se îmbrăcă, Linden îl găsi la bucătărie ajutându-și mama care pregătise un jeleu cu aspic.

A fost o seară foarte plăcută. Tom Carbury era la fel de agreabil ca și fratele său. Logodnica lui, o profesoară mignonă de la școala de gramatică, le povesti despre cursurile de perfecționare făcute la o școală din Franța.

După ora zece, doctorul o conduse acasă.

– Nu te mai deranja să cobori din mașină, îi spuse ea. A fost o seară foarte plăcută, doctore Carbury, mulțumesc pentru invitație.

– Și pentru noi a fost o plăcere să te avem cu noi, soră Templar. Iar acum, întrucât ești o cunoștință a familiei, cred că trebuie să renunțăm la formalități între noi, când suntem în afara spitalului, îi spuse el. Noapte bună, Linden.

– Noapte bună, Peter.

***

– O, ce băiat frumos avem aici! exclamă Linden. Nu te mai agita, îți vom da mâncarea într-o clipă. Linden așeză cu grijă nou-născutul, sprijinindu-l de brațul ei.

– Îl poți lua, doamnă Anderson. Dă-i să mănânce înainte să moară de foame, zise ea râzând.

– Mi-e teamă să-l îmbăiez. Dacă-l scap în apă? spuse tânăra. Linden își desfăcu masca pe care o purtase în timp ce îngrijise nou– născutul.

– Nu este chiar așa de greu, după ce capeți puțină experiență. Ai putea încerca mâine. Sunt sigură că te vei descurca.

Linden verifică lucrurile care-i trebuia pentru baie; toate aveau monogramă brodată de mamă și erau din materiale foarte moi. Acest nou născut fusese norocos; îl așteptaseră cu dragoste și era îngrijit bine.

Dar înainte, Linden vizitase un alt nou-născut, care nu avusese atâta noroc; sosirea lui pe lume era o altă sarcină greu de dus la capăt de o mamă epuizată. Femeia mai avea trei copii și Linden, luându-l în brațe, avu impresia că micuțul simțise că viața lui va fi o continuă și nedreaptă luptă.

Îi pregăti micuțului baia, verifică apa ș, privind în acel moment pe fereastră, îl văzu pe Randal Craig.

– O, ce mașină elegantă! exclamă menajera. A venit la vecini. Poate este de la oficiul de pensii.

Linden se duse să-și scrie raportul.

– Nu este de mirare că plătim taxe atât de mari, bombăni menajera. Ca să aibă ei cu ce să țină mașinile astea mari. Dar în ea era un tip foarte drăguț. O să-i scriu să vină și la mine, zise femeia, făcându-i cu ochiul lui Linden.

După ce bău ceaiul și urmări cum nou-născutul adormise, Linden plecă.

Ajungând pe alee, realiză că se întâlnea cu Randal Craig, dar era prea târziu să se întoarcă din drum.

– Bună ziua, soră, spuse el. Chiar voiam să te întâlnesc. Ai un minut liber? Fără a-i da lui Linden ocazia să se scuze cumva, el se întoarse și-și luă rămas– bun de la doamna bătrână la care fusese. După ce aceasta închise ușa, el i se adresă lui Linden:

– Știi, miss, încă nu m-am obișnuit cu ideea că ești asistentă maternală, îi spuse el zâmbindu-i. Când am călătorit

împreună de la Londra, era ultima slujbă pe care ți-aș fi atribuit-o.

– Adevărat? spuse Linden, cam înțepată. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Craig?

– Începe prin a renunța la aerul acesta superprofesionist, aș vrea să discutăm despre cumnata mea. Dar dacă n-am ales momentul potrivit...

– Nu se simte bine?

– Nu s-ar putea spune, nu de sănătatea ei sunt îngrijorat.

– Atunci, cu ce vă pot ajuta?

– Să discutăm după ce ieșim în șosea, vrei?

Străbătură împreună aleea, iar el îi deschise poarta, lăsând-o să treacă.

– De câteva săptămâni, am sentimentul că Paula nu este fericită, începu el pe un ton foarte grav. I-am spus asta soțului ei și mamei mele vitrege, dar niciunul n-a observat că ar fi așa. Ieri, am găsit-o plângând. Mi-a spus doar că se simte deprimată și m-a implorat să nu spun nimănui. Știu că femeile însărcinate au capricii și modificări de dispoziție, dar tot sunt îngrijorat. Mă gândeam că atunci când vei veni la vizită, ai putea să-i pui unele întrebări. S-ar putea să aibă încredere în tine și să-ți spună.

– Mi-ați putea da un singur motiv pentru care ar fi deprimată?

– Niciunul, decât că trebuie să stea mai mult pe acasă.

Linden scutură din cap.

– Nu poate fi numai asta. Mie mi-a făcut impresia că este foarte fericită că va fi mamă. După cum ați spus, femeile trec prin stări schimbătoare în timpul sarcinii, mai ales în ultimele săptămâni.

– Mulțumesc, soră; sper, oricum, să afli mai multe.

Poate că dacă asta ar fi fost prima lor întâlnire, Linden l-ar fi plăcut. Acum, fără acel surâs ironic și fără aerul atotștiutor, părea mai tânăr și mai apropiat. Pe moment, Linden uită că avusese motive să nu-l placă. Un om care nu se ocupa numai de sine, ci și de problemele pensionarilor și ale cumnatei sale nu putea fi un egocentric.

– Mergi de mult cu scuterul ăsta? o întrebă.

– De un an. Iarna nu-l folosesc decât cu o haină groasă, răspunse Linden.

– Și ce faci dacă se strică atunci când ești chemată la o urgență?

– Îl duc regulat la service, așa că n-are de ce să se strice, spuse ea. Nu vă plac scuterele, domnule Craig?

– Pentru plimbări scurte vara, poate, dar nu le consider vehicule de încredere pentru munca ta.

Linden privi peste umăr la mașina lui.

– Chiar dacă aș conduce o mașină de ultimă generație, și ea mă poate lăsa în drum.

– O, sigur că da, dar probabilitatea este mai mică.

Dar spun toate astea ca să te informez că municipalitatea te poate ajuta să-ți cumperi o mașină. Apoi, adăugă; nu te mai reține, soră. La revedere.

Urmărind cum se îndreaptă spre mașină, Linden regretă pe moment că fusese atât de incisivă. Indiferent care era părerea ei despre el, nu trebuia să fie cinică.

Deși încercă să-și alunge din minte întâlnirea cu Craig, nu se simți prea bine toată ziua, amintindu-și mereu discuția cu el. Ca toți cei care-și pierd foarte rar cumpătul, atunci când se întâmplă asta avu o mulțime de remușcări.

După-amiaza următoare trecu pe la familia Craig și de data asta ajunse imediat la pacienta ei, care se odihnea pe un balansoar de răchită pe o terasă din spatele casei. Când se apropie, un tânăr se ridică, iar Paula spuse:

– Bine ai venit, soră. Acesta este soțul meu.

Când îi întinse mâna, Andrew Craig îi aminti de vederile de vacanță din magazine, frumos colorate, în care tinere frumoase și bărbați la fel de arătoși pluteau pe marea albastră în minunate bărci cu pânze. Andrew era de statură mijlocie, dar foarte bine făcut; părul blond, ondulat, îi ajungea până la umeri, încadrându-i un ten superb, bronzat. Era atât de diferit de fratele vitreg, încât era greu să crezi că există vreo relație între ei.

După ce discută cu Linden câteva minute, se întoarse spre soția sa:

– Vă las singure. Dacă nu te superi, iubito, mă duc să fac jogging. Nu întârzii mult.

– Du-te, dragul meu. Mi-aș dori să pot merge cu tine, spuse Paula cu regret. Era evident că-l iubea mult.

– Și mie îmi pare rău, iubito, dar știi că nu poți nesocoti sfaturile Fratelui cel Mare, adăugă el râzând. Ai grijă de tine. La revedere, soră.

După plecarea lui, Paula puse deoparte lucrul de mână pe care-l avea în poală.

– Mi-aș fi dorit să nu dureze atât de mult să dau naștere acestui copil, oftă ea. Andrew se poartă foarte atent cu mine, dar cred că este teribil de plicitisit și nemulțumit că nu pot să ies cu el niciodată.

– Un drum cu mașina nu ți-ar strica; cu condiția să nu mergi prea repede, spuse Linden luându-i tensiunea.

– Tocmai asta este problema; Andrew conduce foarte bine, dar este vitezoman, iar Randal i-a interzis să mă scoată cu mașina. I-am spus că nu mă tem de viteză și că Andrew n-a avut niciun accident, dar Randal nici nu vrea să audă.

– Ei bine, chiar și cei mai buni șoferi pot face accidente, așa că poate este mai bine să fiți precauți. Și de fapt, mai ai doar trei săptămâni, dacă fiul tău se va naște la timp.

– O, da, slavă Domnului, spuse Paula, mai veselă de data asta. Deși sunt sigură că atunci voi fi mai ocupată ca acum. Soacra mea vrea să angajăm o dădacă, dar Randal nu va fi de acord.

Se părea că acest Randal controla viețile tuturor celor din casă.

– Se spune că dacă-ți poți permite una, ar fi o nebunie să n-o angajezi. Este foarte mult de muncă atunci când ai copil mic, și te vei simți epuizată. Pe de altă parte, dacă ai o dădacă profesionistă, vei pierde foarte mult din bucuria pe care ți-o oferă copilul și nu vei fi o mamă adevărată. Asta știu de la cei care le-au încercat pe amândouă. Ce spune soțul tău?

– Andrew vrea să fac așa cum vreau, ca să fiu fericită.

– Iar domnul Craig de ce se împotrivește?

– Consideră că niciun copil nu se simte protejat după naștere, dacă este îngrijit de altcineva decât de mamă. Cred că-și amintește propria-i copilărie. N-a fost una fericită. A fost un puști cam ciudat și cam retras, iar după nașterea lui Andrew s-a simțit înlăturat.

Linden îi puse termometrul și începu să admire grădina. Așadar, lui Randal îi displăcuse să fie pe planul doi, iar apoi devenise un fel de despot al familiei. Linden simțea milă față de orice copil care-și pierdea familia și era nevoit să trăiască în alta formată după aceea.

Dar nu avea înțelegere pentru un adult care încerca să controleze viețile celorlalți.

După ce termină examinarea, acceptă oferta Paulei și bău un ceai cu ea; discutară despre probleme mai puțin personale o vreme.

– Sub copacul acela ai putea pune leagănul copilului, spuse arătându-i un mesteacăn de pe pajiște. Locuiești permanent aici, doamnă Craig, sau numai până se naște copilul?

– Nu s-a stabilit încă, spuse Paula. Suntem căsătoriți abia de un an și ne-am stabilit aici imediat după luna de miere, pentru a avea timp să căutăm o casă. Dar am renunțat o vreme la planurile noastre, dată fiind sosirea copilului. Îmi este mai ușor să stau aici o vreme, pentru că n-am nicio responsabilitate legată de casă.

Linden avu impresia că Paula aducea argumentele altcuiva în favoarea acestui argument. Fusese făcută să considere că în condiția ei nu era bine ca un cuplu tânăr să aibă propria-i casă. Poate ăa asta era cauza depresiei Paulei; în adâncul inimii, își dorea să aibă casa ei.

Deodată, Paula făcu semne cuiva care venea peste pajiște; era Randal Craig. Linden simți nevoia să plece mai repede.

Paula, care nu știa că se cunosc, vru să facă prezentările. Din felul în care o privi Randal, lui Linden îi fu greu să realizeze dacă era supărat, sau uitase complet ultima lor întâlnire.

– Am crezut că Andrew va fi acasă după-amiază, spuse el.

– Era, când a venit sora Templar; s-a dus să alerge puțin, îi explică Paula. El nu comentă în vreun fel, dar se văzu că nu i-a plăcut răspunsul.

Linden se ridică să plece, iar Randal se oferi s-o conducă. El nu deschise imediat discuția despre starea Paulei.

– Mă tem că n-am fost prea politicoasă cu dumneata, domnule Craig, la ultima noastră întâlnire, începu ea. Trebuie să-mi cer scuze.

El o privi cu un zâmbet sarcastic.

– Este frumos din partea ta, soră Templar. Să uităm acea discuție. Ai aflat motivul care o supără pe Paula?

Linden ezită.

– Mă tem că nu. Cred că, dacă a fost puțin supărată, a fost ceva trecător. Ultimele săptămâni i se par interminabile viitoarei mame și cred că-i lipsesc ieșirile cu soțul ei.

– M-da, dacă asta crezi că este.

De fapt, Linden știa că este ceva mai mult, dar discuția cu Paula nu fusese concludentă, iar Randal Craig nu era persoana cea mai indicată să-i comunice problemele femeii. Din fericire, menajera îl strigă la telefon și, scuzându-se el, dispăru în casă.

Capitolul 4

Zilele următoare au fost atât de pline, încât Linden n-a avut timp să se gândească la eventualele conflicte din casa Craig. Două colege lipseau de la serviciu din cauze de sănătate, astfel că munca lor a fost împărțită între colegele rămase. Atât Linden, cât și Jill erau cam obosite din cauza numărului mare de nașteri, care se înregistrară chiar în aceste zile.

– Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am face grevă? zise Jill.

Linden începu să râdă.

– Cred că lumea nu s-ar opri în loc, dar cu siguranță ar intra în panică, spuse Linden.

– Mă întreb dacă toți cei care fac grevă își imaginează cât este munca noastră de grea. Nu știu dacă ar renunța să stea

la televizor cu orele și să lenevească în pat duminica dimineața. Aș vrea să mă ceară careva de nevastă. Sunt sigură că partea de producție este mai ușoară decât cea care ne revine nouă, să aducem pe lume nou-născuții. Chiar aș face-o, dacă aș găsi o "victimă" adecvată, glumi Jill. Dacă aș fi fost la chirurgie și aș fi stat în preajma medicilor, aș fi măritată de-acum.

Jill făcu o pauză ca să se pudreze, apoi continuă:

– Problema noastră este că nu întâlnim decât tați disperați și doctori mult prea căsătoriți. Cu excepția lui Peter Carbury, nu-mi amintesc niciunul care să merite o a doua privire și, din nefericire, el nu reacționează la farmecele mele. Dar tu? Ți-a murmurat ceva plăcut când o asista pe doamna Baxter?

– Mai mult înjurături abia rostite, râse Linden. La cinci dimineața, nu prea mai simțeam putere să flirtăm.

Au plecat împreună de la clinică, după ce s-au mai înveselit puțin. Pe la jumătatea drumului l-au întâlnit pe cel care-i furase inima lui Jill; era cu celebra sa mașină veche. Le făcu semn să se oprească.

– Ești liberă după-amiază? Mama insistă să te mai aduc pe la noi.

Linden își făcuse planuri să-și spele părul, să calce câteva rufe, dar perspectiva unei după– amiezi petrecute la înot o atrăgea mai mult.

Acceptă invitația și se duse să se schimbe.

Dar în timp ce-și schimba uniforma cu o rochie vesel colorată, sună telefonul: era Rupert.

– Alo? Linden? Ce mai faci?

Linden roși. Uitase complet de el. Găsi însă destul de repede o scuză și porni în fugă pe scări, întrebându-se dacă nu cumva se înșelase în privința sentimentelor lui. Nu trecuse încă o lună de când o sărutase la despărțire. Tot el obișnuia să spună râzând că șase săptămâni este termenul în care te poți îndrăgosti și renunța la o dragoste.

Mergând spre casa familiei Carbury, își aminti ce spusese Jill despre soarta lor, a asistentelor maternale. Fusese o glumă, dar reflectând serios, Linden realiză că nu se gândise la căsătorie decât ca petrecându-se după mult timp, nu imediat.

Așa cum îi promisese Peter, o baie în râu și o cină bună au fost mai mult decât relaxante. Întinsă într-un șezlong din grădină, Linden descoperi că oboseala îi dispăruse ca prin farmec.

Se întrebă ce făcea Randal Craig în seara aceasta, apoi ridică surprinsă din umeri; oare de ce se gândea la el?

Întoarse capul spre Peter.

– Te urmăresc de cinci minute și trebuie să-ți spun că știu la ce te gândești. Ai început prin a arăta ca și cum ai fi murit de somn, apoi ai oftat și ai o mină disprețuitoare.

– Adevărat?

Linden răsuflă ușurată că nu era prea multă lumină și Peter nu putuse să vadă că roșise. Nici măcar nu-mi amintesc la ce mă gândeam, spuse.

Între scaunele lor era oarecare distanță, dar Peter se ridică brusc și-i luă mâna în palmele sale.

– Cum reușești să ai mâinile așa de frumoase când sunt tot timpul în apă sau în dezinfectant? o întrebă privindu-i pielea frumoasă și unghiile îngrijite. Atingerea lui era impersonală, dar contactul a făcut-o pe Linden să se simtă ciudat.

– Le ung cu cremă în fiecare seară, ca să nu se usuce pielea. Uneori, dorm cu mănuși de bumbac. Dar nu voi avea niciodată acele unghii lungi, roșii, care sunt la modă.

– Oricum, nu pari genul ahtiat după modă, sau mă înșel?

– Nu, eu nu aparțin niciunui gen, admise Linden. Nu sunt vreo orhidee sălbatică, oricum, dar nici genul de femeie dedicată casei. Nici de plimbăreață.

– Cred că ești o combinație între cele două, spuse Peter gânditor.

Linden începu să râdă. Cu toate astea, nu-i plăcea felul în care o vedea Peter. Își aduse brusc aminte de Melanie Fletcher cu acel chip extraordinar de frumos și de studiat, cu gura plină, vopsită cu roșu. Pe Melanie nimeni nu și-o imagina la bucătărie. Iar viața ei se desfășura între sporturile de iarnă la St. Moritz și plajele de la Cap d'Antibes. Și-o imaginau stând la o masă împodobită cu flori și cu lumânări,

nicidecum asudând în bucătărie. Nu-i plăcea Melanie. Nu-i plăcea doar ca femeie, ci și pentru ce reprezenta. Făcea parte din categoria femeilor în care nu putea avea încredere niciun bărbat, femei care n-au timp pentru casă, ci doar pentru activități personale pe care le consideră interesante.

Îl auzea ca prin vis pe Peter, care-i vorbea despre planurile lui de vacanță.

Poate era mai obosită decât își închipuia, deși asta nu-i dădea stări de dezechilibru sau de întristare. Sau poate tânjea după ceva nou care să apară în viața ei.

– ... așa că m-am gândit să mergem cu mașina de la Bruxelles și să explorăm Ardenii. Ai fost acolo? o întrebă.

Linden încercă să formuleze un răspuns corect, să nu lase să se vadă că fusese absentă.

– ... nu, n-am fost...

El îi zâmbi.

– Din nou te-am surprins că nu asculți ce-ți spun, Linden.

Ea roși.

– Îmi pare rău, Peter, nu vreau să-o consideri impolitețe. Cred că sunt obosită.

– Să te conduc acasă?

– O, nu, nu sunt chiar atât de obosită... numai dacă vrei cumva să scapi de mine....

– Nicidecum. Cred că mama ne va aduce niște cafea proaspătă. Ești logodită, Linden? o întrebă fără altă introducere.

– O, nu! Ce te-a făcut să crezi că aș fi?

– Nimic. Mă întrebam doar...

– Ai fi putut să te uiți la mâna mea...

– Și dacă ai fi păstrat inelul doar pentru ocazii speciale? Apoi o privi lung; faptul că nu auzi ce ți se spune nu este ceva bun...

– Este chiar un semn rău?

– Sau bun, depinde cum privești. De obicei, sunt simptomele a ceea ce se numește dragoste.

Linden trase aer în piept.

– Adevărat? Ei bine, nu sunt îndrăgostită de nimeni... ai pus un diagnostic greșit, doctore. Sunt puțin neatentă doar atunci când am mâncat prea mult sau când mă simt foarte bine.

Dar mai târziu, când se pregătea de culcare, se întrebă de ce se panicase auzind diagnosticul lui Peter. De bietul Rupert nu era îndrăgostită, asta era sigur, iar de când venise aici, cunoscuse doar doi burlaci. Peter era un tip drăguț, dar erau doar prieteni. Celălalt, Randal Craig, era un tip de care nu s-ar putea îndrăgosti. Absurditatea ideii o făcu să pufnească în râs și se duse la culcare alungându-și orice gând de acest gen din minte.

***

Se trezi de dimineață din cauza alarmei telefonului și a deșteptătorului.

– Melchester? auzi vocea operatoarei.

O, nu, Rupert din nou! Nu la ora asta!

Dar era vocea tatălui ei.

– Linden. Tata te trezește atâ de dimineață. Am vrut să fiu sigur că te prind acasă. Ești liberă în seara asta?

– Nu știu încă. S-a întâmplat ceva? Mama?

– Mama este bine. Ascultă-mă...

Domnul Templar îi explică despre călătoria pe care o făcea în nord și despre intenția de a se abate din drum pentru a petrece o seară la Melchester.

– O tată, ar fi minunat să vii, dar n-am unde să te cazez!

– Mă descurc undeva, la un hotel. Poate îmi rezervi o cameră, ca să fiu asigurat. Carlton mi se pare un loc unde am putea cina. Mai discutară câteva minute, iar Linden îi promise să facă totul ca să fie liberă seara.

Din fericire, niciuna din pacientele lui Linden nu intră în travaliu în ziua aceea și după ce lăsă la clinică numărul de telefon la care putea fi găsită, se îndreptă spre Carlton. Acest hotel era al doilea din cele mai importante din oraș, așa că se îmbrăcă într-o rochie verde din șantung, cu decolteu decent, iar ca bijuterie folosi doar un lanț de aur.

Lăsându-și scuterul în fața intrării, pătrunse în holul hotelului, unde-și găsi tatăl citind un ziar.

– Arăți foarte bine, draga mea, nu pari deloc obosită, cu toate că sunt sigur că muncești pe rupte, observă domnul Templar.

– Sigur că arăt bine, tată, credeai că mă voi lăsa doborâtă de oboseală?

– Mama era cam îngrijorată din cauza ta. De fapt, ea mi-a sugerat c-aș putea petrece o noapte aici. O să-i telefonez înainte de cină, s-o asigur că totul este bine.

– Mama este ca întotdeauna; refuză să admită că am crescut, că m-am maturizat, zise Linden cu afecțiune. Mă mir că nu ți-a dat siropul de coacăze să mi-l aduci, sau să-mi recomanzi să mă spăl cu mai multă grijă.

Domnul Templar o privi lung.

– Sincer să fiu, și mie mi se pare greu să accept că te-ai maturizat, că ești o femeie pe propriile-i picioare. Asta mă face să mă simt și mai bătrân.

– Prostii! Tată, nu arăți deloc bătrân, îl liniști Linden.

Și asta era adevărat. Niciunul din părinții ei nu-și arăta vârsta. Linden își aminti că atunci când lucra la Londra își ducea prietenele acasă și constata cu uimire că acestea îl considerau un bărbat fermecător pe tatăl ei.

– O voi suna pe mama ta înainte de cină, s-o liniștesc.

– Sun-o, transmite-i dragostea mea și spune-i că de când am venit aici, m-am îngrășat. Să comand ceva de băut până atunci?

Linden sorbea dintr-un pahar cu sherry, bucurându-se de opulența decorului în care se afla, când ușa se deschise și intră un grup de persoane.

Erau trei femei și patru bărbați. O femeie îi era necunoscută și trei dintre bărbați. Celelalte erau Melanie Fletcher, Adela Craig și fiul ei vitreg. Dacă luau masa aici, trebuia să treacă pe lângă masa ei. Linden lăsă privirea în jos și stinse țigara. Nu că vreunul din ei ar fi recunoscut-o. Cei ca familia Craig și prietenii lor nu se așteaptă să găsească servitorii din categoria cărora făcea și ea parte, prin restaurantele pe care le frecventau. Iar dacă acest lucru se întâmpla totuși, îi ignorau.

Auzi foșnet de mătase și simți parfum franțuzesc.

– Bună seara, miss Templar.

Conștientă că grupul se oprise să vadă cui i se adresase el, Linden ridică privirea. Randal Craig îi zâmbea.

-Bună seara, domnule Craig, îi spuse rece. Fără să se întoarcă, simți că atât doamna Craig cât și Melanie o priveau curioase și intrigate.

– Ai cunoscut-o pe miss Templar, Adela? i se adresă el mamei vitrege.

Doamna Craig o privi cu răceală.

– Miss Templar se ocupă de Paula, îi explică el scurt. Mă bucur să constat că nu ești întotdeauna chemată la viitoarele mame, miss Templar.

Linden reuși să schițeze un zâmbet, urmărindu-i cum pleacă. O văzu pe doamna Craig murmurând ceva lui Randal. Nu era greu să înțeleagă ce-i spunea:"chiar a fost necesar să mi-o prezinți, Randal?

Sunt sigură că ai pus-o într-o situație dificilă. Nu pare să se simtă în largul ei".

Domnul Templar se întorcea de la telefon și pe moment Linden se simți tentată să-i sugereze să ia masa în altă parte. Apoi realiză că n-avea un motiv întemeiat ca să facă această propunere și că tatăl ei era probabil obosit după lungul drum și n-ar fi acceptat dacă nu i-ar fi adus un argument solid.

Dar întreaga seară i-a fost stricată de faptul că Randal ar urmări-o.

Numai după ce-și termină cocteilul Linden ridică privirea spre ei.

Randal era așezat cu spatele spre ea, dar când privi în direcția lui întâlni privirea Melaniei, pe care o văzu cum îi șoptește ceva doamnei Craig, care le aruncă o privire suspicioasă lui Linden și tatălui ei.

Dumnezeule, doar nu cred că...Își aminti comentariile colegelor la adresa tatălui ei și zâmbi.

Familia Craig se afla la cafea când Linden și tatăl ei părăsiră restaurantul.

– O, era să uit, zise domnul Templar, am un pachet pentru tine de la Louise.

– O! Ceva drăguț? întrebă Linden.

Sora ei era designer la o firmă de îmbrăcăminte de damă și se îmbrăca întotdeauna șic.

Purta hainele un singur sezon, apoi i le dădea lui Linden, care le accepta cu mare bucurie.

– Nu știu; ar fi mai bine să vii să vezi singură; dacă nu-ți place ceva, îl iau înapoi cu mine.

Se îndreptară spre lift și așteptară să coboare. Când liftul se opri la parter, auzi vocea Melaniei. Linden își spuse că dacă până acum o suspectau de cine știe ce, acum femeile Craig erau sigure de ce vedeau.

Zilele următoare au fost lipsite de evenimente și Linden și-a petrecut timpul probând rochiile trimise de sora ei.

Curând se duse la Paula Craig pentru o vizită și o găsi într-o stare de spirit destul de bună. Reuși să părăsească familia Craig fără să întâlnească pe vreunul din membrii ei. Urcă pe scuter și, apropiindu-se de curba care o scotea în autostradă tocmai admira frumusețea florilor albe ale rododendronului de Britannia, când o mașină sport, albă, veni într-o viteză nebună.

Dacă nu s-ar fi aflat pe partea stângă a drumului, Linden n-ar fi avut nicio șansă de scăpare. Din instinct, a urcat cu scuterul pe iarbă.

S-a auzit un zgomot înfiorător de frâne și Linden s-a trezit aruncată pe iarbă.

Uluită de cădere, rămase cu ochii în sus, spre cerul albastru.

Auzi cum se trântește o ușă, apoi pași care se apropiau. Un braț puternic i se strecură sub umeri.

Chipul lui Randal Craig era alb de furie.

– Dumnezeule, putea să te omoare! exclamă el furios.

Capitolul 5

Linden își regăsi ritmul respirației destul de repede.

– Scuterul a pățit ceva?

– La naiba cu el! Ești bine?

Linden încercă să-și miște brațele și picioarele. Respira greu încă, dar nu simțea dureri.

– Da, sunt bine. Aș vrea să mă ridic... se pare că mi-am pierdut bereta... o, vă rog, nu este nevoie....

Vocea îi pieri când Randal o ridică în brațe și o strânse la piept.

– Nu-ți face probleme, îi spuse el. Mă voi ocupa imediat de scuter. Vreau să mă asigur că nu ți-ai scrântit ceva.

– Dar...

– Prinde-mă cu brațele de gât, o opri el.

Linden, care era prea ameţită ca să se mai împotrivească, făcu aşa cum i se spusese. Apoi, când se întoarseră spre casă, văzu maşina. Intrase în tufişuri şi Melanie Fletcher se rezemase de volan cu capul.

– E rănită? întrebă, când ajunseră aproape de ea.

– Se pare că nu, răspunse Randal. Linden deveni conştientă că ţinuta ei nu mai era ordonată, că fusta i se ridicase deasupra genunchilor şi că ciorapii i se rupseseră.

Randal o duse pe trepte aparent fără efort şi o duse într-o cameră mică aflată pe un hol. Acolo o aşeză cu blândeţe pe o sofa, cu instrucţiuni să nu se mişte şi se îndreptă spre un dulap.

– Este brandy, îi spuse. Bea!

O menajeră vârî capul pe uşă.

– Nu s-a întâmplat nimic grav, Mason, o linişti el. Adu-mi trusa de prim-ajutor şi un capot al doamnei Andrew.

– Şi mie adu-mi un whisky, Mason, se auzi vocea Melaniee, căreia îi tremurau mâinile cu care ţinea ţigara.

– Ar fi mai bine să aştepţi în salon, Melanie, îi spuse Randal peste umăr. El îngenunchiase lângă patul lui Linden, scoţându-i pantoful. Cred c-ar fi normal să chem un doctor să te examineze, miss.

– O, nu! protestă Linden. Apoi, adăugă pe un ton mai calm: nu este nevoie. Aş şti dacă aş avea oase rupte. Numai dacă aţi suna la clinică să explicaţi că am avut un accident minor.

– Te rog să-ți scoți ciorapii cât telefonez. Ai ambii genunchi răniți. Mă întorc imediat.

După plecarea lui, Linden își examină rănile. Când se întoarse Randal, își aranja rochia.

– Am sunat și le-am adresat rugămintea să nu te cheme în seara asta dacă te va solicita vreo gravidă. I-am înștiințat că accidentul a fost din cauza noastră.

Menajera care intră cu trusa o privi lung și-i spuse lui Randal:

– Miss Templar pare cam afectată, sir. N-ar fi mai bine să stea puțin întinsă?

– Te rog să suni acasă la ea, ca să vină s-o ia cineva. Apoi, te rog să-i cureți rănile.

– Vă rog să nu vă deranjați, spuse Linden, încercând să se ridice.

Randal o forță să rămână pe sofa.

– Ai suferit un șoc, trebuie să stai puțin liniștită, să te relaxezi.

Pentru Linden, era o experiență nouă să fie îngrijită medical.

– Cred că este o senzație oribilă să simți că intri sub roțile unei mașini, spuse el. Acum, mă duc să mă uit la scuterul tău; dacă nu este prea deteriorat, îl voi repara la garajul nostru de aici.

Te rog să rămâi aici, să te odihnești.

Înainte de a ieși din încăpere, reglă transperantele încât să nu străbată prea multă lumină prin ele.

– Ar fi bine să vedeți în ce stare este miss Fletcher, spuse Linden. Și ea este în stare de șoc.

Randal ieși, iar ea se simțea atât de ametită, încât închise ochii pentru câteva minute. Un ceas de porțelan ticăia pe șemineu și în cameră se simțea miros de trandafiri.

Probabil c-a adormit un moment. Când i-a deschis, lumina era din ce în ce mai slabă și se auzeau voci pe hol.

– Nu știu de ce te agiți atâta! auzi vocea Melaniei. Important este că nu este rănită. Pentru mine nu ești îngrijorat.

– Ți-am mai spus că te comporți ca o nebună la volan, îi răspunse Randal. O pauză, un oftat prelung, altă tăcere lungă.

– Cred c-ar fi cazul să-i ceri scuze. Vocea lui Randal era tot severă.

– O, Randal, știi că n-am făcut-o intenționat! spuse Melanie pe un ton plângăreț. Și a fost vina ei că a căzut de pe scuter.

– Dacă fata asta n-ar fi o cunoștință, probabil te-ar chema în judecată pentru conducere imprudentă, spuse Randal foarte tăios. Este ultima oară când mă mai urc cu tine la volan.

– Nu știu dacă este cazul s-o considerăm cunoștință, după ce-am văzut ieri la Carlton.

– Ce vrei să spui?

– Randal, nu pretinde că nu înțelegi. Numai Dumnezeu știe cum a reușit să pună mâna pe un tip atât de prezentabil, dacă abia a venit în oraș! Nu că mi-ar păsa ce face în timpul liber, dar am considerat întotdeauna că persoanele care lucrează în domeniul medical trebuie să fie foarte discrete.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, Melanie, o apostrofă Randal. Ce te face să faci astfel de afirmații?

– Nu este cazul să-mi sari la gât, Randal. Adela gândește la fel. Dacă ar ști că n-o deranjează prea mult pe Paula, ar cere să i se trimită altă asistentă.

În acest timp, Linden căuta să le atragă atenția că ușa era deschisă. Dacă tușea, ar fi fost prea evident că a auzit schimbul de cuvinte. Numai dacă ar fi avut ceva să lase să cadă!

Dar Melanie se pare c-a înțeles că insinuările ei nu avuseseră efectul scontat, pentru că schimbă tactica și spuse pe un ton mai calm:

– Nu vreau să ne certăm, Randal. Am suferit destul astăzi. Îmi ajunge.

Linden era conștientă că vorbele nedrepte rostite de Melanie se datorau faptului că femeia realiza că fusese lăsată pe planul doi.

Când Randal reveni în încăpere, nu i se citea nimic pe figură.

– Te simți mai bine? o întrebă pe un ton plăcut.

– Da, mult mai bine, mulțumesc. Aș vrea să plec acasă, dacă se poate.

Randal îi întinse o cutie de argint.

– Știu că fumezi când nu ești în uniformă.

Linden zâmbi. Îi observă mâinile cu degete lungi, îngrijite, amintindu-și cu câtă îndemânare îi pansase rănile.

Randal se așeză la celălalt capăt al sofalei.

– Am trimis-o acasă pe miss Fletcher. A vrut să-și ceară scuze că te-a speriat astfel, dar am crezut c-ai adormit.

– Nu mai contează acum, n-am fost accidentată, răspunse Linden.

– Garajul trimite un camion pentru scuterul tău. Nu mai trebuie să spun că vom suporta noi cheltuielile reparațiilor.

– Mulțumesc.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, timp în care Randal urmări rotocoalele de fum care se ridicau, iar ea se gândea cu disperare la ce i-ar putea spune.

– Mă bucur că nu sunt la Londra pe vremea asta toridă.

Randal se întoarse spre ea și începu să râdă.

– Chiar așa să fie, soră Templar?

Ea roși, dorindu-și ca menajera să apară mai repede cu rochia. Era o senzație nouă și deranjantă să fie conștientă și nervoasă din cauză că era singură cu un bărbat aproape străin. Ce avea deosebit acest bărbat încât o destabiliza? Cu

Peter Carbury ar fi discutat cu ușurință, dar apropierea lui Randal Craig o făcea să se simtă ca și cum ar fi avut un păianjen veninos în cameră.

Linden avea convingerea că Randal era conștient de efectul pe care-l avea asupra ei și tocmai de aceea profita de el.

Când se auziră pași pe hol, Linden răsuflă ușurată. Dar nu menajera, ci doamna Craig deschise ușa.

– Aici erai, Randal? Ce caută mașina Melaniei în tufișurile de pe drum?

Randal îi explică ce se întâmplase.

Doamna Craig se opri imediat ce o văzu pe Linden. Ascultă în tăcere explicația lui cu privirea pe picioarele goale ale lui Linden.

– Înțeleg, zise ea încet. Oricum, consider că sora Templar se va odihni mai bine în propria ei casă.

– O voi duce acasă imediat ce Mason îi aranjează rochia, spuse Randal.

Doamna Craig vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Mă duc să sun la familia Fletcher, să văd cum se simte Melanie. Cu acestea, părăsi încăperea.

Numai când Randal o conduse acasă făcu referire la lipsa de înțelegere a mamei sale vitrege.

– Mă tem că dumneata suporți toate comentariile pentru tot ce nu fac eu bine, miss Templar. Am încurajat-o pe

cumnata mea să nască acasă, iar planul meu n-a primit aprobarea tuturor. Provii dintr-o familie numeroasă, miss Templar?

– Da, așa este. Dar ce te face să crezi asta?

El ridică din umeri.

– Îmi este greu să spun ce mă face să cred. Îți este dor de ei?

– Sunt prea ocupată ca să-mi fie dor de casă; oricum, cred că le voi duce dorul de Crăciun.

– Da, este unul din dezavantajele slujbei tale; trebuie să muncești, atunci când alții sunt în concediu.

– Nu este chiar așa. Crăciunul este o zi specială, oriunde te-ai afla. Spiritul Crăciunului dăinuie și în spital, îl sărbătorim împreună cu bolnavii. Dar mi-e milă de oamenii bătrâni care-l petrec singuri.

Când ajunseră la blocul în care locuia ea, Randal îi luă trusa de pe bancheta din spate.

– O duc eu, îi spuse.

Când intrară în bloc fură întâmpinați de o familie cu trei copii de vârste diferite, căreia Linden îi zâmbi cu prietenie. După ce descuie ușa, era sigură că el îi va da trusa și va pleca; dar observă cu uimire că Randal intră în apartament și privește cu interes în jur. Probabil că în comparație cu casa aceea luxoasă în care trăia apartamentul ei i se părea obișnuit, dacă nu chiar sărăcăcios, deși făcuse toate eforturile

să-l facă să arate omenește. Își adusese de acasă chiar și un birou care se asorta cu covorul Sheraton cu carpetele și cu restul mobilierului. Avea chiar și trandafiri albi, de la Peter Carbury. Pe rafturile bibliotecii aranjase cărțile aduse tot de acasă.

– Este un apartament foarte plăcut. Cine face curățenie aici? o întrebă el.

– Eu, cine altcineva?

El ridică din sprâncene.

– Probabil te trezești foarte devreme.

Linden își scoase bereta, părul îi căzu liber pe umeri și privindu-se în oglindă, observă că trebuia să-și refacă machiajul.

– Pot să mă uit la cărți? o întrebă Randal. Freya Stark...Rubaiul....AA. Milne...ai gusturi... catolice....

– Vreau să fac cafea. Bei?

Randal puse cartea deoparte.

– Te voi ajuta. Observându-i privirea, Randal o întrebă: ce s-a întâmplat, este dezordine în bucătărie sau te îndoiești că pot ține o ceașcă în mână fără s-o scap?

Linden se întreba însă din ce cauză era atât de prietenos.

Când cafeaua fu gata, el duse tava în sufragerie și urmări cum toarnă din ibricul Strafforshire. Atâta timp cât discutară pe teme impersonale, lui Linden nu-i fu greu să discute cu el. Vorbiră despre vacanțele de vară, iar el ascultă cu interes

despre vacanța în care ea fusese la cules de struguri la Bungurdy.

– Ai cules și ai și stors struguri? o întrebă.

– Majoritatea viilor sunt dotate cu prese mecanice, dar a fost o vacanță în care am muncit din greu. Ne trezeam la ivirea zorilor și ne culcam foarte târziu. După zece zile, am fost prea obosiți ca să cheltuim la Paris ce am câștigat.

– Și anul acesta?

Soneria o împiedică să-i răspundă. Jill Adams venise în vizită.

– Am auzit c-ai avut un mic accident, așa că am trecut pe la tine să văd ce este, îi spuse Jill, uimită că Linden arată foarte bine și era îmbujorată.

– Frumos din partea ta, Jill, dar n-a fost nimic serios. Te rog, intră.

Jill intră, îl văzu pe Randal și se opri, ușor uimită.

– N-am realizat că...

– Acesta este domnul Craig. Asistenta Adams este una din colegele mele. Randal îi întinse mâna lui Jill, iar Linden observă că acesta o privea ușor amuzat.

După ce el plecă, nu înainte de a-i promite că o va suna în legătură cu scuterul, Jill începu să-și ceară scuze.

– Îmi pare rău c-am dat buzna astfel! exclamă ea. Doamna Langley mi-a spus c-ai avut un accident la Craig, dar nu mi-am imaginat că el va fi aici.

– Nu contează, Jill, oricum era pe plecare când ai apărut.

– Cred că i-ai făcut o impresie puternică, remarcă Jill.

– Nu fi prostuță, Jill, a făcut ceea ce ar face orice om politicos.

– Nu m-ar deranja să am și eu un astfel de accident, dacă i-aș atrage atenția unuia ca Randal Craig, observă Jill. Doar nu vrei să spui că nu te interesează niciun pic? Este unul din cei mai atrăgători bărbați pe care i-am cunoscut.

– Chiar dacă așa este, zise Linden fără pic de entuziasm, nu mi se pare nimic grozav.

Jill o privea fără să mai înțeleagă nimic.

– Linden, nu-mi spune că n-ai observat ce bine arată!

– Observ că n-ai pierdut nimic, zise Linden râzând. Nu știu dacă mi-ar plăcea să fiu măritată cu un astfel de bărbat. Este mai potrivit pentru o aventură, nu crezi?

– Da, sunt sigură că tu ai avea o șansă cu el. Nu și eu, adăugă ea.

– Vrei să spui că sunt mai potrivită pentru un bărbat care nu are intenții serioase?

– O, nu la asta m-am gândit. Voiam să spun că tu ai putea reprezenta o concurentă pentru cineva ca Melanie Fletcher, pe când eu... Chiar și în uniformă, ești fermecătoare.

Linden zâmbi.

– Îmi trebuie mai mult să intru în competiție cu acele haine de nurcă sau cu rochiile moderne ale ei. Dar ce te face

să crezi că Randal Craig nu este genul de bărbat care s-ar căsători?

– N-am spus asta, o corectă Jill. Numai că nu mi-ar plăcea să fiu măritată cu el. Eu îmi doresc un soț care să lucreze în grădină după-amiaza, un bărbat de casă.

Linden ridică o petală de trandafir căzută din glastră. Ea se gândise că dacă Randal Craig s-ar îndrăgosti de o femeie, ar rămâne îndrăgostit toată viața de ea. Nu, nu putea fi un bărbat confortabil, așa cum gândea Jill. Ea considera că n-ar fi tipul egoist de bărbat.

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu o femeie ca Melanie Fletcher, ar deveni un tip dur și egoist. Poate Melanie l-ar face s-o iubească, dar în mod sigur nu i-ar răspunde pe măsură.

– La ce te gândești? o întrebă Jill, ai o expresie ciudată pe chip.

Linden aruncă petala la gunoi.

– Oare? zise ea grav.

Mă gândeam, de fapt, la accident.

După plecarea lui Jill, Linden își mai făcu o cafea. Avea de călcat o uniformă, niște bluze, dar nu simțea nici cea mai mică dorință de a o face și puse asta pe seama șocului suferit.

După o baie prelungită luă două aspirine și se culcă.

Dar deși trăsese draperiile, nu putu să adoarmă.

Răsucindu-se în pat, auzea vocile tinerilor din colțul străzii chiar sub fereastra ei. La un moment dat îi invidie. Aici nu

cunoștea pe nimeni de vârsta ei, în afară de Peter Carbury și de colegele ei asistente.

În apartamentul aflat sub al ei, cineva deschise un aparat de radio și muzica ajunse până la ea.

Linden își îngropă capul în pernă. În cele din urmă, adormi chiar și pe muzică.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, în afară de câteva zgârieturi la genunchi și de umărul dureros, Linden nu mai simți altceva. Soneria o trezi din visare. Era un tânăr într-o uniformă pătată de ulei, care-i spuse:

– Miss Templar? Unde vreți să vă las scuterul?

– L-ați reparat deja? exclamă ea.

– Este ca nou, miss. L-am lăsat pe trotuar, deocamdată.

– Îl puteți lăsa acolo. Ies imediat. A fost grav avariat?

– Nimic care să nu se poată repara.

– Vă mulțumesc că ați rezolvat problema cu atâta promptitudine.

– Pentru puțin, miss. Dacă mai sunt probleme, vă rog să ne spuneți.

Domnul Craig m-a rugat să mă asigur că este în stare bună; totul, desigur, va fi suportat de el.

Cei de la garaj făcuseră reparațiile cu multă atenție, în timp record; probabil că Randal era cel mai important client, își spuse cu un zâmbet.

Când plecă la vizite, o întâlni pe doamna Carbury, care ieșea dintr-o măcelărie.

– Am auzit că te ocupi de tânăra doamnă Craig, îi spuse femeia. Cum te împaci cu Adela Craig? o întrebă ea, părând interesată. O, mai bine nu-mi spune știu că ar fi o încălcare a etichetei.

Linden începu să râdă. Era evident că doamna Carbury n-o suporta pe Adela Craig și era convinsă că și ea simțea la fel.

– Randal și Tom au fost colegi de școală, continuă doamna Carbury. Randal a venit la noi în vizită de câteva ori. Ca băiat, a fost un pic ciudat, tăcut și grav, dar foarte manierat. Îmi plăcea foarte mult până am auzit că avea niște escapade scandaloase. Apoi, Tom a urmat altă școală, iar Randal a fost trimis la Uppingham și n-au mai ținut legătura.

Au mai vorbit câteva minute, apoi doamna Carbury a plecat, invitând-o pe Linden la masă în prima seară liberă pe care o avea.

Era una din cele mai toride zile din an, iar după-amiaza o găsi pe Linden așteptând sosirea pe lume a copilului familiei

Bralow. Acum o durea umărul și mai tare, simțea nevoia să bea ceva rece și să iasă din sala de nașteri. De cealaltă parte a patului, bătrânul doctor Anderson își consulta ceasul.

Era ora opt când Linden părăsi casa acesteia și-și îndreptă spatele dureros. Rochia îi era udă de transpirație în spate, iar picăturile de sudoare i se scurgeau la tâmple.

Când ajunse la etajul la care locuia, fu întâmpinată de o vecină.

– Este pachetul dumitale, soră. Livrare specială. I-am spus comisionarului că nu știu când vii acasă, așa că m-a rugat să-l iau eu.

Era un pachet subțire, pătrat, învelit în hârtie fină de cadouri. Linden citi adresa, care era corectă. Pachetul îi era adresat.

– Mulțumesc, doamnă Grant. Reuși să-i zâmbească, deși o durea tot corpul și abia aștepta o baie fierbinte.

– Pari epuizată, soră, îi mai spuse femeia. Ai avut un caz greu? Apoi, spre disperarea lui Linden aceasta începu să vorbească despre nașterile sale. Linden aștepta o ocazie ca să scurteze povestirile acesteia, dar trecură zece minute înainte de a o putea face politicos, fără s-o ofenseze.

– Soțul mea abia a făcut ceaiul, dacă dorești, îi spuse.

– Mulțumesc, dar nu prea am timp, răspunse Linden și intră imediat în apartament, după care se sprijini de ușă, răsuflând ușurată că scăpase.

Numai după ce făcu baie și se schimbă, desfăcu pachetul acela misterios. În interior se afla o cutie vișinie cu litere aurii, cu trei perechi de ciorapi foarte eleganți. Erau mult mai fini decât cei pe care-i purta de obicei, dar erau măsura ei. Nu găsi nicio carte de vizită.

După ce puse cutia deoparte, își spuse c-ar fi preferat o carte de vizită cu niște scuze în locul ciorapilor. Dar era gestul la care se putea aștepta de la Melanie Fletcher. Căută numărul familiei Fletcher și pe al lui Randal Craig.

Adela Craig răspunse la telefon. Sperând că vocea nu-i va fi recunoscută, îl ceru pe Randal.

– Cine îl caută pe Randal?

Linden fu obligată să-și spună numele.

– Nu știu dacă este acasă, soră. Tăcere de câteva secunde, apoi femeia spuse: Randal nu este acasă.

– O, vreți să-i transmiteți că scuterul funcționează perfect și că-i mulțumesc?

– Sigur că da. La revedere, soră.

***

Linden plănuise să se ducă acasă în primul weekend, dar vremea ploioasă și extrem de caldă o făcură să realizeze că nu

va putea suporta drumul lung și umiditatea ridicată. Melchester era la treizeci de mile de mare, așa că vineri dimineața se trezi devreme și plecă spre coastă, unde petrecu toată ziua la soare. Ar fi fost mai distractiv să fi mers însoțită, dar i-a fost bine și așa.

Sâmbătă dimineață o sună doamna Carbury s-o invite la o ședință, așa că își petrecu dimineața la cumpărături. La ora șapte, cu părul proaspăt spălat și aranjat, discret machiată, îmbrăcată într-o rochie verde, una din cele recent trimise de sora ei, dar fără nicio bijuterie, Linden coborî.

– Arăți grozav, draga mea, îi spuse doamna Carbury. Vino să te prezint prietenelor. Bietul Peter a fost chemat la spital.

Era aproape nouă când s-a întors Peter. Părea obosit, chiar extenuat, și realiză că făcea un efort să fie amabil.

– Bună, Linden! Am aflat că ai liber acest weekend, așa c-am rugat-o pe mama să te sune. Am crezut c-ai plecat acasă.

– Nu puteam ajunge în condiții bune la Londra pe căldura asta, zise ea zâmbindu-i. Tu ce-ai mai făcut, Peter?

El se încruntă.

– Am stat la căpătâiul unui băiat care a murit. Nu puteam face nimic pentru el. Dacă mama pune întrebări legate de acest caz, să schimbăm subiectul, da?

– Îmi pare rău, spuse ea. El ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să mă obișnuiesc de acum cu astfel de cazuri.

– Cred că ești foarte obosit, bănuiesc c-ai vrea să ne vezi pe toți plecați cât mai repede.

– Poate pe ceilalți... da. Mama te-a invitat la picnic, nu? Oricum, te duc eu acasă, nu te las să te întorci pe scuterul tău, ca să nu răcești. Bănuiesc că mama a uitat să-ți spună. Luăm masa la casa noastră de vacanță de la Northbeach, un loc liniștit unde nu ajung prea multe mașini. Sunt sigur c-o să-ți placă.

– Sună tentant, dar...

– Este deja stabilit, Linden. O să luăm și niște copii cu noi.

Peter o luă pe Linden în mașina sa.

– Pune puloverul ăsta pe tine să nu răcești, Linden, îi spuse.

Era o seară frumoasă căldura mai slăbise ca intensitate.

– Sună frumos, dar...

– Bine, atunci mergem.

Petrecerea s-a terminat pe la unsprezece, iar după plecarea celorlalți invitați, Peter a luat-o pe Linden în mașina sa.

– Cred că ești foarte obosit și ai vrea să dormi.

– Este prea cald încă pentru somn.

Au mers în tăcere, iar când au ajuns într-un loc mai retras, Peter a tras mașina pe dreapta și a oprit motorul. Probabil că Linden a simțit frisoane, pentru că el i-a atins ușor brațul.

– Ți-e rece, Linden? a întrebat-o.

Ea a scuturat din cap.

Peter îi spuse după un moment de tăcere:

– Aici nu este nimeni prin preajmă, dar știi ce repede se răspândesc zvonurile despre un medic și o asistentă. Dar într-un asemenea cadru îmbietor, nici nu mai realizez că ești asistentă.

Linden zâmbi amintindu-și cum ar fi reacționat sora ei la un astfel de compliment. De fapt, Louisei nu i-ar fi plăcut Peter deloc. O, draga mea, nu-mi plac acești bărbați care rămân cu mentalitatea unui școlar până la vârste înaintate, ar fi spus ea.

– Nu este normal, Peter, obiectă ea, că suntem forțate să purtăm acele uniforme tot timpul...

– Din contră, cred că uniformele voastre sunt apetisante, zise el foarte serios.

Linden începu să râdă.

După câteva clipe, el porni din nou motorul. Linden merse la culcare destul de tulburată. Simțea că prietenia cu Peter avansa mult prea repede și că nu era bine din motive profesionale, dar și personale. Își dori să nu fi acceptat invitația mamei lui.

Dimineața, Linden se grăbi la vizitele ei. Peter o aștepta cu scuterul în preajma casei, având și mașina cu el. În timp ce el îi parca scuterul în spatele blocului, Linden se relaxă în mașină și închise ochii.

Realiză cam târziu că Peter o scosese din oraș.

– M-am gândit că ți-ar plăcea o plimbare scurtă, înainte de a începe ziua, îi spuse el.

Au ajuns pe coastă după ora unsprezece, iar Linden a ajutat-o pe doamna Carbury să aranjeze șezlongurile pe plajă. Mai erau familii cu copii acolo, dar locul nu era prea aglomerat.

– Nu sta aici cu mine prea mult, draga mea, sunt convinsă că abia aștepți să faci o baie în mare, îi spuse doamna Carbury.

– Da, este o zi minunată! spuse Linden.

– Bietul Peter, după oboseala de la spital, acești copii nu-i lasă nicio clipă de liniște! exclamă doamna Carbury îngrijorată. Eu și soțul meu plănuiam înainte de moartea lui să trăim aici la pensionarea lui, dar iarna nu este prea plăcut. Când se va căsători Peter, mă voi duce la sora mea, undeva în sud. Este profesoară și are o casă frumoasă la Brighton.

– Nu vă va lipsi Melchester? o întrebă Linden.

– Nu cred. Nu va mai fi la fel pentru mine, după moartea lui John.

Am rămas aici doar pentru Peter, pentru că n-am găsit o menajeră bună să aibă grijă de el. Odată ce se va căsători, îmi voi continua și eu altfel viața. Soacrele sunt mai prețuite dacă stau la oarecare distanță.

– Cred că veți fi o soacră ideală, îi spuse Linden.

Știu că nu este prea ușor să-ți lași fiul pe mâinile unei aiurite, care abia știe să fiarbă un ou.

– Întotdeauna am încercat să evit să fiu prea posesivă. Eu și John am fost fericiți împreună și ne-am iubit mult, dar acum băieții sunt pe primul plan.

– Și părinții mei au fost la fel. Le-a plăcut mereu să ne aibă în preajmă, dar acum că am crescut, sunt fericiți unul cu celălalt.

Băieții veniră pe plajă lângă ele.

– Nu vreți să faceți baie, doamnă Templar? Apa este caldă și bună, îi spuse Bobby.

Și întrucât venise vremea mesei, doamna Carbury a pornit înainte cu copiii, iar Linden și Peter au rămas câțiva pași în urmă.

– Este un loc splendid, departe de căldura toridă a Londrei! exclamă Linden, în timp ce se plimbau pe malul apei.

Peter îi dădu cămașa lui să și-o pună pe umeri, pentru că soarele era foarte puternic acum, cu toate că bătea și briza.

– Nu pari să ai mai mult de doisprezece ani, îi spuse el, văzând-o cum se oprea să culeagă scoici.

Copiii erau cu mult înaintea lor.

– Fii atentă, Linden, îi strigă el brusc, este o meduză chiar la picioarele tale. Linden se feri, dar călcă pe ceva tare ascuțit și-și pierdu echilibrul.

– Te-ai tăiat?

Erau foarte apropiați acum. Ea îi pusese din instinct o mână pe umăr, ca să se echilibreze. Peter avea pielea moale, netedă sub palma ei udă, și-i simți mușchii puternici.

– Nu, nu cred.

– Linden, murmură el, apoi o trase spre el și o sărută.

– Unchiule Peter! strigară copiii în clipa aceea.

Peter îi dădu drumul și-și continuă drumul pe plajă.

– Uite ce-am găsit! strigară copiii venind în fugă spre ei.

– Un crab, nu? Peter examină crabul pe care Bobby îl pusese într-o găletușă. Copii, Linden are ceva la un picior, lăsați-mă să văd ce este.

Se așezară pe nisip.

– Îți curge sânge? o întrebă Bobby.

Linden îi zâmbi, luată prin surprindere de cele întâmplate. Peter îngenunche să vadă ce era.

– Nu te-ai tăiat, spuse el în cele din urmă.

– Copiii de la școală au găsit un cadavru în mare anul trecut, le spuse Bobby, care avea o aplecare spre macabru. Spuneau că stătuse mult în apă, pentru că...

– Ce vrei să faci cu crabul? îl întrebă Linden.

Bobby intenționa să facă un acvariu, dar au reușit să-l convingă că acel crab va fi mai fericit în mediul său.

Toată după-amiaza, Linden a fost conștientă că Peter abia aștepta un moment pentru a-i vorbi. Din fericire, copiii nu

s-au mai depărtat niciun moment. Știa că va trebui să se confrunte cândva cu el, dar acum era prea confuză și nu știa cum să-i răspundă.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, Linden ar fi fost sigură că sărutul fusese doar impulsul unei zile frumoase de vară și al unei atracții nesemnificative. Dar din cauza legăturii lor profesionale, lucrurile erau mai complicate, iar Peter știa acest lucru. Examinând sărutul lui cu oarecare detașare, nu putu să determine clar ce simțise. Cu siguranță, nu-i displăcuse; dar, de fapt, niciunei fete nu-i displăcea să fie sărutată de un tânăr atrăgător pentru care avea deja sentimente de prietenie. Pe de altă parte, nu simțise ceva special, nicio accelerare a bătăilor inimii.

Simțindu-se urmărită de doamna Carbury, Linden nu se mai simți în largul ei. Oare îi văzuse îmbrățișați? Pentru prima oară, înțelese în adevăratul sens remarca doamnei Carbury despre ce se va întâmpla după căsătoria lui Peter.

O, dar era absurd! Îl cunosc abia de câteva săptămâni, se gândi ea.

Dar pe drumul spre casă descoperi că-i era greu să se mai poarte ca de obicei și se gândi la o scuză plauzibilă pentru cazul în care doamna Carbury ar fi invitat-o să-și petreacă seara cu ei.

– Desigur vei cina cu noi, Linden, o și auzi când intrară în Melchester.

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar i-am promis colegei mele ‚Jill, că vom cina împreună. M-am bucurat mult de aceste zile, oricum.

Peter o duse acasă fără niciun comentariu, iar ea reuși să-l convingă să n-o conducă până la ușă. Văzând cum îi face semne de pe trotuar, Linden avu sentimentul că și el răsuflase cumva ușurat că n-o va vedea prea curând.

Luni, vremea se strică. Era tot cald, dar plouă cu găleata și tună. Pe la prânz, cerul era complet întunecat, iar Linden își petrecu după-amiaza la cinema.

Seara se ocupă cu treburile casnice, dar pe la zece evită să răspundă la telefon sau la ușă, de teamă să nu fie Peter.

Dar miercuri noaptea telefonul ei sună insistent. În cele din urmă, răspunse.

– Sora Templar la telefon.

– Sunt Randal Craig. Poți veni imediat? Paula a avut un accident.

Linden se trezi numaidecât.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

– A căzut pe scări; se pare că nu s-a lovit, dar cred că s-a declanșat nașterea.

– N-o lăsați să intre în panică, vin în cincisprezece minute. Începu să se îmbrace.

Capitolul 7

Probabil că Randal a auzit scuterul apropiindu-se, deoarece îi deschise ușa înainte ca ea să sune. Îmbrăcase un halat de mătase maro peste pijama, avea părul ciufulit, dar părea calm și gata să ajute.

– Ai venit cu viteza gândului, spuse el.

– Sunt obișnuită să plec din casă în mare viteză, zise Linden. Cum se simte?

– Pare speriată, și, din păcate, Andrew este plecat.

– Plecat? repetă Linden.

– Da, a trebuit să plece din oraș și a sunat-o cu puțin înainte de accident, ca să-i spună că va rămâne acolo peste noapte. Când se îndreptau spre camera Paulei, apăru doamna Craig. Și ea își pusese în grabă capotul, iar părul îi

era strâns cu o banderolă. Fără machiaj, dată cu cremă, părea mai bătrână, cu pielea lăsată.

– Ce se întâmplă? întrebă. Apoi, văzând-o pe Linden, repetă întrebarea. De ce nu m-ați trezit mai devreme?

– Paula crede că s-a declanșat nașterea, Adela, îi spuse Randal rece.

– Ai trimis după doctor?

– Am considerat că sora Templar va ști cel mai bine dacă este cazul.

Doamna Craig îi aruncă o privire tăioasă.

– Randal, ar fi trebuit s-o vadă doctorul.

Linden auzi un geamăt din cealaltă încăpere.

– Mă duc acolo, spuse ea repede. Apoi, când doamna Craig vru să vină cu ea, o opri: este mai bine să mă duc singură.

Paula era în pat și răsuflă ușurată când o văzu.

– Îmi pare rău că te-am trezit la ora asta, murmură. Am făcut o prostie... trase aer adânc în piept și strânse în mâini pătura.

Linden se așeză pe pat și așteptă ca pacienta ei să se relaxeze.

– De ce ai căzut pe scări? o întrebă fără urmă de îngrijorare.

Paula mai trase o dată aer în piept și-i spuse:

– Nu puteam să dorm, așa că am coborât să fac un ceai.

Din fericire, nici Randal nu dormea. M-a auzit căzând și m-a adus în pat.

– Așa că ai rămas fără ceai, glumi Linden. Îi luă pulsul Paulei. Vrei puțin ceai acum?

– O, da, dacă se poate. Soră.... crezi că sarcina mea va avea de suferit?

– Nu. Se poate grăbi un pic, dar micuții sunt destul de rezistenți, o asigură ea. Stai liniștită puțin, și-ți pregătesc ceaiul. Doamna Craig se agita impacientată, iar Randal fuma nervos în fața ușii.

– Ei bine? o interpelă doamna Craig.

– Nu este încă nevoie de doctor, zise Linden încet. Apoi se întoarse spre Randal: vreți să-mi aduceți trusa din scuter? Am lăsat-o acolo.

– Imediat, zise el și porni pe scări.

– Ar fi bine să vă duceți la culcare, doamnă Craig, spuse Linden. Nașterea s-a declanșat, dar vor mai trece ore până când...

– Să mă culc? Cum poți spune asta, soră? Vreau să-mi văd nora!

– Foarte bine, dar numai pentru câteva minute, are nevoie de odihnă, zise Linden cu calm.

Doamna Craig se strecură în dormitorul Paulei.

– Ar fi trebuit să mă chemi imediat, Paula, zise ea pe un ton autoritar. Nu înțeleg de ce l-ai trezit pe Randal.

Întrucât era evident că Randal nu-i povestise mamei vitrege ce și cum se întâmplase, și mai ales nu-i spusese nimic despre accident, Linden speră că Paula nu va face referire la el. Nu era momentul să i se țină o predică despre faptul că fusese neatentă. Din fericire, Paula nu spuse nimic.

– Cum te simți ? o întrebă soacra.

Drept răspuns, Paula își trase pătura cât mai sus, până la gât, și-i aruncă o privire disperată lui Linden.

– Cred că trebuie să-l chemăm imediat pe doctor, decretă doamna Craig.

Linden o ignoră pe moment, apoi spuse cu un ton autoritar:

– Nu trebuie să vă faceți probleme, doamnă Craig. Îl voi chema pe doctorul Henderson, dacă va fi nevoie. Acum, n-are ce face. Dacă nu vă supărați, aș vrea să încep pregătirile pentru naștere.

Pe moment, se gândi că Adela Craig va refuza să iasă din cameră. Dar strângând din buze, acea acritură ieși fără comentarii.

– O, draga mea, sunt sigură că este furioasă, dar n-am chef de spectatori, zise Paula. Mi--aș fi dorit ca Andrew să fie aici.

– Nu-i nimic, o să-l iei prin surprindere, o încurajă Linden și-și deschise trusa.

Se auzi o bătaie în ușă și Linden îl văzu pe Randal aducându-i lucrurile.

– Te mai pot ajuta cu ceva, soră? o întrebă el.

– E Randal? Îl pot vedea un minut? întrebă Paula.

Randal vârî capul pe ușă după ce primi încuviințare de la Linden. Apoi îi zâmbi Paulei.

– Te simți mai bine? o întrebă.

Ea încuviință.

– Da, mult mai bine. Randal, te-aș putea ruga s-o ții departe pe Adela de camera asta o vreme?

– Sigur că da. O să-l sun pe Andrew, să-i dau vestea. Va fi aici în câteva ore.

– Nu-l suna. Își va face probleme pe drum; aș vrea ca mâine, când ajunge, să găsească copilul în leagăn!

El o privi pe Linden.

– Cred c-ar trebui să-i spunem, Paula.

– De ce? Doar nu se poate întâmpla nimic rău, nu-i așa, soră?

– Nu, sigur că nu, zâmbi Linden. Dar soțul tău ar putea fi îngrijorat dacă n-o să-i spună nimeni.

– Bine, zâmbi Paula, dar atenționează-l să conducă atent!

Randal înclină din cap și o bătu pe umăr în semn de încurajare.

– Te las acum, voi fi în apropiere, soră, dacă ai nevoie de mine.

Era ora șase și se iveau zorile când Linden auzi mașina doctorului oprind în fața casei.

O oră mai târziu, copilul își încercă plămânii.

– Ce zici de fiica ta, draga mea? îi spuse doctorul Henderson Paulei.

– O, cât este de frumoasă! Mulțumesc mult, doctore.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci sorei Templar. Eu n-am avut niciun rol în nașterea asta.

Puteam sta acasă.

Ridicară transperantele și razele soarelui se strecurară în încăpere, când Linden își scoase masca și halatul.

Doctorul plecase, iar Adela Craig își inspectase nepoata, dar Randal nu apăruse încă.

– Cred c-ar fi bine să dormi puțin, doamnă Craig, zise Linden.

– Sunt prea fericită ca să pot dormi, spuse Paula.

– Cu toate astea, trebuie să te odihnești, draga mea, zise Andrew care ajunsese și-și ținea fiica în brațe.

– Vă las acum, să vă odihniți cu toții, le spuse Linden. Trebuie s-o faceți, altfel plânsetele copilului vă vor exaspera.

Când începu să coboare scările, Randal o aștepta.

– Bună dimineața, îi spuse ea. Vă puteți vedea nepoata, dar pentru scurt timp.

– O voi face mai târziu, spuse Randal. Acum, te rog să vii aici un moment. Îi luă trusa, o așeză pe un scaun și o conduse spre încăperea unde stătuse la ultima ei vizită aici. Mirosea a cafea proaspătă.

– Ai nevoie de un mic dejun bun, după ce ai muncit toată noaptea, îi spuse el cu fermitate. Am cerut să se aducă șuncă și ouă.

– Sună grozav, spuse Linden realizând brusc în clipa aceea cât îi era de foame.

– Te deranjează dacă fumez? o întrebă el, așezat de cealaltă parte a mesei.

Ea scutură din cap.

– Ce se întâmplă acum? Ai liber restul zilei?

– Nu; probabil o să dorm câteva ore, apoi mai am câteva vizite. Mă întorc după-amiază la cumnata dumitale.

– Probabil ești mai puternică decât pari, îi spuse el.

– Par atât de fragilă?

– Fragilă pentru a avea nevoie de câteva ore bune de somn.

– Dorm de-ajuns, dar la alte ore decât ceilalți.

Menajera aduse niște farfurii acoperite pe o tavă. Randal o urmări mâncând cu poftă, dar îi era atât de foame că nu-i mai păsa.

– De ce ți-am displăcut atât de mult în primele două săptămâni? o întrebă el brusc.

Linden îl privi, luată prin surprindere.

– Cred că v-ați imaginat, zise ea evaziv. De ce să-mi fi displăcut?

El zâmbi cu aceeași aroganță.

– Din diferite motive. Mai dorești cafea?

– Da, vă rog. Poate atitudinea dumitale din tren mi-a displăcut.

– O, acea călătorie! exclamă el cu subînțeles. Ce mai face curtezanul tău?

– Nu știu, zise Linden scurt.

Randal începu să râdă.

– Cel pe care l-am văzut sărutându-te.

Pe moment, se simți tentată să-i spună adevărul, dar se abținu.

– Poate nici dumneata nu te-ai fi simțit prea confortabil dacă ți-ar urmări careva felul în care-ți iei rămas-bun.

– Din fericire, eu nu-mi iau rămas-bun la modul prea călduros...

Linden puse șervețelul pe masă și se ridică.

– Mulțumesc pentru masă, domnule Craig, trebuie să plec, mă grăbesc.

El o conduse la ușă.

– Cum merge scuterul? o întrebă. Vreo problemă?

– Nu am probleme, mulțumesc, am sunat să vă mulțumesc, dar nu erați acasă.

– Adevărat? Mason nu mi-a spus nimic.

Linden aproape îl corectă. Poate doamna Craig uitase să-i transmită mesajul ei. Sau îl ignorase deliberat?

– Mulțumesc încă o dată pentru reparație.

Sper că n-a fost prea stricat.

– Îți datorăm mai mult decât reparația scuterului, îi spuse el ținându-i mâna. Linden se întrebă cum putea oscila acest bărbat între a fi foarte antipatic și foarte simpatic.

***

În seara aceea sună Peter, care voia s-o scoată la o plimbare.

– Peter, n-am dormit toată noaptea, s-a născut copilul familiei Craig. Trebuie să mă culc devreme, îi explică.

– Este nouă și jumătate; o plimbare de jumătate de oră nu poate să-ți facă decât bine.

– Mai am treabă de făcut; să mă spăl pe cap și multe altele. În altă seară, poate.

Se făcu tăcere, apoi Peter zise:

– Încerci să mă eviți?

– Ce idei ai! exclamă ea.

– Atunci, te sun spre sfârșitul săptămânii, spuse Peter.

– Bine. Noapte bună, Peter.

N-a mai avut cum să ajungă acasă la Craig în ziua aceea, dar a doua zi devreme i-a făcut o vizită Paulei, care voia să coboare din pat și era într-o stare de spirit foarte bună.

– Doar doctorul Henderson poate să spună când.

Linden pregăti baia copilului, și o duse în dormitor, pentru ca Paula să urmărească procedurile, apoi apăru și Randal.

– O, intră te rog. Tocmai la timp ca s-o vezi pe Jennifer la prima ei baie.

– Vă deranjez dacă rămân? întrebă el.

– Nu, deloc.

Randal trase un scaun și se așeză. Era îmbrăcat sport și Linden presupuse că nu se ducea la birou.

Linden își scoase ceasul de la mână și începu să dezbrace nou-născutul. Aceasta tocmai începea să prindă viață după primele zile de lene și o privi curioasă.

Linden nu mai știa de câte ori îmbăiase un nou-născut, dar în dimineața asta nu se mai simțea atât de sigură pe sine. Știa că i se întâmpla asta din cauză că Randal o urmărea.

– Este încă foarte congestionată, este bine soră? o întrebă Paula.

Linden începu să râdă. Când îi desfăcu scutecul, copila începu să plângă.

– Vrei s-o ții în brațe puțin, domnule Craig?

Randal acceptă copilul imediat și începu să-l mângâie pe spate.

Copila se opri, nedumerită, îl privi cu ochii măriți, apoi ațipi din nou. Randal o privi amuzat pe Linden. Dar apoi se

răsuci și udă cu salivă cămașa lui Randal, care scoase o batistă din buzunar și se șterse fără o vorbă.

– Bine ți-a făcut, Randal! spuse Paula. Dacă te consideri așa de expert la sugari, poți să ne ajuți spre ora două dimineața. Andrew a stat toată noaptea cu ea în brațe.

Se auzi o bătaie în ușă și apăru menajera.

– A venit miss Fletcher, doamnă Craig. S-o aduc aici?

Paula o privi intrigată pe Linden.

– O pot vedea, sau nu este bine?

– Da, este admis, dar nu pentru mult timp. Curând, Jennifer va trebui hrănită.

Paula se privi în oglindă.

– Nu vreau să arăt ca o lăuză...

Melanie intră în cameră, aducând un miros puternic de parfum scump. Purta o rochie neagră, cu o mimoză la cordon, și pantofi asortați.

– Draga mea, ce bine îmi pare că te văd din nou! exclamă ea cu prefăcătorie. Cum te simți? Puse pe masă o cutie cu flori.

– Minunat. Ce flori grozave! spuse Paula admirând florile albe cu pete roșii. Desfăcu panglicile aurii și ridică apoi capacul cutiei. În interior se afla cel mai elegant șal Shetland, ca niște funigei. O, Melanie, e atât de frumos! Mulțumesc!

– Cum ți se pare Jennifer? o întrebă Randal.

Melanie se întoarse spre el zâmbindu-i.

– Bună, Randal. Apoi o privi pe Linden și copilul. Bună dimineața, soră.

– Bună dimineața. Linden se întoarse spre Paula. Dacă o ții o să-i curăț cădița.

– Vrei să arunc eu apa? se oferi Randal. El ridică încet cădița de plastic și așteptă ca ea să iasă în camera alăturată.

Aruncă apa din cadă, iar Linden o clăti și o puse într-un dulap.

– Toată ziua ești așa de ocupată? o întrebă el.

Linden încuviință.

Randal o urmări cum completează fișa copilului și o pune pe dulap.

– Pot să-ți ofer o cafea înainte de a pleca?

– Mulțumesc, dar trebuie să plec chiar acum. Linden se uită la ceas. Mai am două vizite de făcut înainte de ora prânzului.

Când Linden apăru în camera copilului, Melanie se ridică.

– Trebuie să plec, dragele mele, nu vreau să vă obosesc. Jennifer este atât de scumpă! Atinse ușor obrazul copilului cu degetul.

Totul doar pentru a-l impresiona pe Randal. Linden plecă, șocată de cât de mult îi displăcea Melanie.

***

Aflând din programare că trebuia să treacă pe la doamna Howlett, Linden știu că trebuia să dea din nou ochii cu Peter.

Iris Howlett era un caz problemă. Avea doar nouăsprezece ani și afirmase răspicat că nu dorește copilul cu care era însărcinată. Refuzase să participe chiar și la orele de relaxare de la clinică, iar Linden suspectă că nu luase nici vitaminele la care avea dreptul. Când Linden o vizitase, tânăra era tristă ori plictisită.

Ușa fu deschisă de un bărbat cu o claie de păr buclat, în salopetă de mecanic. Părea nervos și sâcâit, dar se simți imediat mai relaxat când o văzu.

– Este sus, soră. Am vrut să te sun mai devreme, dar nu m-a lăsat. Casa era dezordonată și murdară; o aștepta o seară obositoare.

O găsi pe Iris în pat, cu ochii măriți de teamă, cu buzele tremurând. Când o văzu pe Linden, nu mai putu să-și ascundă teama.

– Să chem doctorul, soră? întrebă soțul ei.

Iris o prinse de mână.

– Nu-l lăsa să intre, jură că nu-l lași!

Linden își eliberă brațul.

– Da, cred c-ar fi bine să-l suni pe doctor, domnule Howlett. Și pune un vas cu apă pe foc.

Când sosi Peter, Linden făcuse ordine în cameră și făcuse un pătuț pentru copil. Iris o rugase să deschidă o casetă în

care Linden avu surpriza să găsească lucrușoare pentru copil.

Când coborî să ia apă, Linden îl găsi pe Tom Howlett cu o vestuță de nou-născut în mână.

– Nu mi-am închipuit că are toate astea, zise el cu adevărat impresionat. Apoi, ridicând privirea, o întrebă: o să fie bine, soră, nu?

Linden îl asigură că nu se va întâmpla nimic anormal și-i dădu mici sarcini pentru a-l ține ocupat. Comportamentul ciudat al lui Iris Howlett era tot mai greu de intuit.

Copilul s-a născut la miezul nopții; semăna foarte mult cu tatăl său. Linden îl înveli într-un prosop curat și-l puse lângă mamă. Pe moment, chipul femeii se lumină de mândrie și de fericire, dar aproape instantaneu, întoarse fața și fixă peretele.

Peter ridică uimit din sprâncene, iar Linden făcu un gest de uimire.

Când coborî, îl găsi pe Tom Howlett cu o scrumieră plină în față, strângând marginea mesei. El sări în picioare.

– Este bine?

– Ai un fiu sănătos, domnule Howlett.

– Dar Iris?

– Iris s-a descurcat foarte bine. Poți urca la ea.

Omul urcă treptele câte două. Peter coborî imediat, destul de încruntat.

– Ai idee ce se întâmplă cu oamenii ăștia?

Linden îi spuse pe scurt ce știa.

– Hm.. ar fi mai bine să discut cu Howlett, zise el îngândurat. Pare un om de înțeles.

După câteva clipe, coborî și Tom Howlett.

– Ar dori o ceașcă de ceai, mormăi el.

– Da, cred că tuturor ne-ar prinde bine una, zise Peter. O privi cu subînțeles pe Linden, care încuviință și-i lăsă singuri.

Iris era aplecată asupra pătuțului când intră Linden. Când auzi ușa, se retrase cu un aer aproape vinovat și o privi sfidător pe Linden, de parcă ar fi vrut s-o oprească să comenteze.

Fără machiajul exagerat pe care și-l aplica de obicei, cu părul lăsat liber, părea mult mai tânără decât anii ei și mai vulnerabilă. Linden se ocupă de copil, pregătindu-l pentru noapte, iar Tom Howlett le aduse câte o cană de ceai. Linden observă că Iris își mușca buzele și că avea lacrimi în ochi.

– Poftim, doamnă Howlett. Nu cred că nou-născutul te va deranja peste noapte, aveți amândoi nevoie de un somn bun, zise Linden cu blândețe. Știa că imediat ce va ieși din încăpere Iris va izbucni în lacrimi, dar nu era momentul acum să afle motivul.

Peter o aștepta pe hol și după ce Linden îi spuse lui Tom cum să se ocupe de copil, plecară împreună.

– Ai aflat de ce era acea situație tensionată? îl întrebă .

Afară era cam rece.

Peter își scoase pipa și scotoci prin buzunare după chibrituri.

– Cred că da, zise el. Nu mi s-a confesat de la început, dar i-am spus că pentru ca fiul lui să pornească bine în viață, soția lui trebuie să fie liniștită. Vino cu mine la mașină să vorbim, aici e prea frig.

Linden își puse trusa pe scuter și-l urmă în mașină. Peter aprinse lumina din interiorul mașinii, apoi spuse:

– Este ceva destul de obișnuit. Din cât am înțeles, au fost destul de îndrăgostiți unul de altul la început, dar nu s-au grăbit să se așeze, să aibă o familie. Apoi, ea a rămas însărcinată și când au realizat că vor trebui să se căsătorească imediat, lucrurile au început să meargă prost. S-au simțit încorsetați, cred.

– Pot să înțeleg asta, zise Linden, dar dacă tot s-au decis să se căsătorească...

– Părinții lui Iris au înrăutățit lucrurile, tratându-l pe Tom de parcă ar fi cel mai rău om de pe lume. Aveau unele justificări, dar în loc să se gândească să rezolve situația în binele tuturor, au continuat să-l atace până când în final el și-a pierdut răbdarea și le-a spus că se însoară cu fiica lor doar pentru copil, dar că-și dorește să n-o fi cunoscut vreodată. Iris l-a auzit, și de atunci abia își vorbesc.

– Înțeleg, zise Linden, nu este prea încurajator, nu?

– Mă tem că nu.

Howlett susține că a făcut totul s-o convingă că n-a vorbit serios atunci, dar ea refuză să-l asculte.

– Cu toate astea, cred că-l iubește încă, spuse Linden gânditoare. Cum s-o facem să creadă că o iubește?

– Și eu mi-am pus întrebarea asta de zeci de ori, zise Peter cu blândețe, atingându-i mâna.

Absorbită de problemele familiei Howlett, Linden uitase problemele ei personale. Acum, văzând chipul lui Peter, realiză că era prea târziu pentru orice tactică de a-l evita.

– Cred c-ai înțeles duminica trecută ce simt pentru tine, Linden, zise el cu glas scăzut. Știu că sentimentele au apărut poate prea repede, dar niciunul din noi nu mai este adolescent. Crezi că... vei simți la fel pentru mine?

Linden se uită la mâna așezată peste mâna ei.

– Peter, ce moment ți-ai ales!

– Știu, dar nu mai suport nesiguranța, Linden, zise el cu capul plecat. Se lăsă o pauză lungă și încordată, în timpul căreia Linden nu se putea gândi la nimic, decât că era trecut de ora unu și că amândoi ar fi trebuit să se odihnească acum.

– N-am înțeles nimic duminică, reuși să spună în cele din urmă. M-am gândit doar că simți... Linden roși, simțindu-se neajutorată.

– Ei bine, acum când știi despre ce vorbesc, ce spui? insistă el cu blândețe. Apoi, brusc, deveni impacientat; la naiba! De ce am ales locul acesta pentru o declarație? Dacă te

voi săruta acum, ar putea să ne facă cineva raport pentru comportament neprofesional. Chiar și cucuvelele abia așteaptă un prilej de bârfă în cartierul ăsta!

Peter părea atât de comic în indignarea lui, încât Linden pufni în râs.

– Probabil nici n-ar trebui să stăm împreună în mașină la ora asta. Este mai bine să plec, conchise ea.

– Când ne mai întâlnim, Linden?

– Nu știu, mai bine sună-mă.

– Bine, te voi suna. Noapte bună, draga mea. El nu-i dăduse încă drumul la mână și când deschise portiera, se aplecă și-i sărută mâna.

Capitolul 8

A fost un efort de voință a doua zi pentru Linden să se trezească la ora stabilită. Se culcase la ora două și-i mai luase încă o oră să adoarmă. Privindu-se în oglinda de la baie, observă că avea cearcăne adânci.

Când ajunse la familia Craig, Randal o aștepta pe treptele de la intrare.

– Ești foarte obosită, îi spuse.

– M-am culcat foarte târziu, zise Linden pe un ton rece. N-avea chef de tonul lui autoritar în dimineața asta.

Copila abia fusese hrănită și Linden nu consideră că putea fi deranjată din somn pentru a fi spălată.

– Cred că poate fi scoasă afară, să doarmă. I-ați cumpărat cumva un leagăn?

– Da, l-a pregătit Randal. Nici nu s-a dus la biserică din cauza asta.

– O s-o duc acolo, în acest caz, spuse Linden, înfășurând copila într-un șal.

Randal ieși din altă încăpere tocmai când ducea copila într-un leagăn.

– O să-ți arăt drumul spre grădină, se oferi el, deschizându-i ușa.

– Veți fi undeva prin preajmă? îl întrebă Linden când ajunseră pe terasă.

– Da, voi sta acolo.

Linden alese un loc cu umbră și aranjă capacul cărucior.

– Te așteaptă o cafea, îi spuse Randal.

– Mulțumesc, dar chiar n-am timp să...

– Zece minute nu-ți vor afecta programul. Vino și stai puțin aici. O prinse ușor de cot și o conduse spre un balansoar. La ce oră te-ai culcat?

– La ora două. Chiar îți interoghezi toate cunoștințele care nu arată odihnite într-o zi, domnule Craig?

El o privi amuzat.

– Te inflamezi repede, nu-i așa, miss?

– Nu întotdeauna, răspunse ea.

– Ce te-a făcut să alegi meseria asta? o întrebă el.

– Restul activităților de asistență sunt pentru foarte multe asistente.

Asistentul maternal este mai independent decât dacă ar lucra în spital.

– Și căsătoria? Cum te vei descurca?

Linden îi evită privirea.

– Nu m-am gândit încă la căsătorie.

– Dacă te măriți, vei continua să lucrezi?

– Asta ar depinde de punctul de vedere al soțului meu, nu?

– Chiar ar depinde? zise el foarte autoritar. Am crezut că pentru femeile de astăzi căsătoria nu este de-ajuns.

– Spun din nou că depinde de soții lor. Vă deranjează soțiile care au astfel de slujbe, domnule?

– Nu mi-ar plăcea să vin acasă și să-mi pregătesc singur mâncarea, recunoscu el.

– Oricum, n-ar fi cazul în situația dumitale, sublinie ea.

– Poate că nu, dar tot personalul nu poate suplini o soție.

Linden lăsă jos ceașca de cafea.

– Mulțumesc pentru cafea, domnule Craig. Dacă începe copila să plângă, o poți întoarce. De cele mai multe ori, se rezolvă.

Se ridică să plece, dar auziră voci din sufragerie și Adela Craig apăru pe terasă, urmată de fiul ei și de Melanie. Fuseseră la biserică, întrucât doamna Craig avea o carte de rugăciuni.

– Bună ziua, soră. Cum merge soția mea?

– Foarte bine, domnule Craig. Am scos-o pe Jennifer în grădină, zise Linden zâmbind. Era conștientă că atât Adela Craig cât și Melanie, observaseră cele două cești goale de cafea.

Ca de obicei, Melanie arăta excepțional, într-un costum liliachiu cu pălărioara din violete de Parma.

– Am fost invitată la masă, Randal, spuse ea, după ce Andrew se duse să vadă ce-i face odrasla. Tata a plecat pentru tot weekendul, așa că sunt liberă.

– Cred că Paula va fi fericită să te vadă, abia așteaptă să vorbiți, spuse el. Când se va putea ridica din pat? o întrebă pe Linden.

– Doctorului Henderson îi place ca pacientele să stea în pat opt zile după naștere, răspunse ea.

Doamna Craig se așeză și-și scoase mănușile.

– Va trebui să angajăm o dădacă, Randal, sublinie ea. Copila a plâns toată noaptea, iar Andrew n-a dormit deloc. Nu se poate sacrifica la infinit.

– Mai ales când zilele îi sunt atât de solicitante, adăugă Randal.

Doamna Craig se crispă.

– Nu este corect nici pentru Paula. Sunt sigură că sora Templar este de acord că un somn bun este esențial pentru sănătate. Vom fi cu toții afectați dacă nu ne vom putea odihni.

– Din moment ce sora Templar muncește zi și noapte, nu ne poate privi cu simpatie, replică el sec.

Linden nu voia să fie implicată într-un conflict de familie, așa că se scuză și plecă. Când ajunse la capătul aleii, o auzi pe Melanie spunând:

– Ați băut cafeaua în doi? Dacă nu ești atent, ți se va sui în cap!

***

Când Linden se duse acasă, găsi o scrisoare pe covorul de la intrare. Nu era ștampilată și scrisul nu-i era cunoscut. Uimită, o deschise și scoase o singură foaie de hârtie. Era datată cu o zi înainte și semnată.

“Al tău Peter.”

"Scumpă Linden,

Iartă-mă că am devansat lucrurile aseară și mai mult m-am încurcat, ca un catâr ce sunt. Am știut de când te-am văzut prima dată că ești o persoană specială. Sunt conștient că un medic ca mine nu este o partidă, dar te iubesc și sunt sigur că te-aș face fericită.

Sunt conștient că am devansat lucrurile cam mult, așa că dacă vrei, nu voi mai spune nimic o vreme."

Linden citi scrisoarea de două ori, apoi o vârî în buzunar și se îndreptă spre bucătărie să pună ibricul pe foc. Înainte, ori de câte ori fusese cerută de soție știuse să refuze, dar acum îi era atât de greu. De data asta, nu era sigură pe sentimentele ei. Era dragoste, acea dragoste care se presupune că va dura toată viața, sau ceva trecător? Cunoștea colege care în fața altarului realizaseră că nu-l iubeau pe bărbatul respectiv. Ce simțea de fapt față de Peter? Îl plăcea, îl respecta, era atrasă de el? Dar dragostea?

Vineri după-amiază, Linden era de serviciu la clinică, alături de Jill.

– Nu arăți prea bine, draga mea, îi spuse Jill.

– Am o ușoară durere de cap, admise Linden.

– Mai bea o ceașcă de ceai. Apropo, am fost la celebra familie Craig în locul tău, ieri.

Linden o privi surprinsă.

– Și?

Jill își drese glasul și scoase o cutie de aspirină.

– Uite, ia două din astea, o sfătui. Ei bine, am impresia că tânăra doamnă Craig a avut opinii diferite față de formidabila ei soacră. Era cu lacrimi pe obraji, iar pe mine bătrâna m-ar fi ucis pe loc cu privirea, dacă ar fi putut.

– Care a fost motivul?

– Problemele curente. Poate bucătăreasa a stricat supa, sau poate copilul le-a făcut probleme.

Linden înghiți tabletele cu puțin ceai. Știa că durerea de cap era mai mult emoțională decât fizică. Biletul lui Peter o chinuia încă. Fusese frumos din partea lui să se ofere să continue prietenia, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Linden știa că nu va fi posibil.

Oftă și începu s-o ajute pe Jill să aranjeze saltelele de exerciții.

– Mai era cineva la familia Craig? o întrebă peste umăr.

– N-am văzut pe nimeni. Apoi Jill se întoarse spre ea; dar de ce mă întrebi?

– Mă întrebam dacă domnul Craig era acasă.

– Care domn Craig?

– Soțul, desigur, răspunse Linden și luă tava.

Jill o urmă cu ibricul.

– Îl vezi des pe Randal Craig când te duci acolo?

– Nu prea, răspunse Linden. Dar pe miss Fletcher o văd tot timpul.

Dar Jill nu putea fi înșelată așa de ușor.

– Linden, sper că nu te-ai îndrăgostit de el?

– De cine? De Randal? răspunse Linden, alarmată. Ce idei îți vin!

– Chiar așa? Păreai foarte veselă zilele trecute.

– Nu el era motivul, reuși Linden să râdă. Jill, de ce îl considerați toate irezistibil? O, dar cât este ceasul? Trebuie să plec!

– Nu te-am supărat, nu? o întrebă Jill. Nu-mi place să te văd ca acum.

Linden zâmbi.

– Mulțumesc, Jill. Pot să am grijă de mine.

Dar apoi, mergând spre casă, trebui să admită că îngrijorarea prietenei ei nu era chiar lipsită de temei. Cumva, Randal Craig reușise s-o facă să-și uite antipatia inițială față de el și devenise conștientă de magnetismul lui.

Era un bărbat atrăgător, care te făcea să-ți bată inima mai repede, dar asta nu însemna că erai în primejdie să te îndrăgostești de el, își spuse ea.

Dar a doua zi, în timpul vizitei la Paula, nu putu să nu se întrebe dacă cumva Randal este acasă și posibilitatea să-l întâlnească o făcu să-și schimbe uniforma, să-și pieptene părul, să se machieze discret.

Paula era în grădină când a ajuns Linden. Se odihnea pe un șezlong pe terasă și arăta foarte bine îmbrăcată într-un capot elegant.

– Mă întrebam dacă vei veni astăzi. Gata cu graba? întrebă ea zâmbind.

– Deocamdată, îi răspunse Linden, apoi o întrebă; cum te simți?

– O, bine, zâmbi Paula, dar zâmbetul îi pieri destul de repede și chipul îi deveni rigid ca al unui om supărat.

Linden se îndreptă spre căruciorul copilului.

– Este prea gros îmbrăcată; o pătură este de-ajuns pe o zi ca asta, sugeră ea.

– Și eu am considerat la fel, dar soacra mea spune că poate răci.

Linden scoase boneta cu dantelă.

– Sunt foarte frumoase, dar nu are nevoie de așa ceva, este cald. O privi pe Paula, apoi împături păturica și-i spuse calm: vei vedea că multă lume te copleșește cu sfaturi, majoritatea contradictorii. Este bine să te arăți interesată, apoi să faci cum consideri. Este copilul tău.

Se îndreptară spre terasă și Paula se așeză oftând.

– Îți trebuie foarte multă voință pentru asta. Mi-aș fi dorit... Paula se opri și începu să-și răsucească nervoasă verigheta.

– La început, orice femeie este mai stângace, zise Linden sigură de sine, dar nu-ți face probleme, te vei descurca foarte bine.

– Sper că așa va fi, zise Paula, căreia i se umpluseră ochii de lacrimi.

– Bună dimineața, soră.

Linden se întoarse și văzu că doamna Craig se apropiase fără ca ele să observe.

Purta mănuși de grădinărit și avea un buchet de trandafiri în mână.

Adela Craig își privi nora și-i spuse:

– Iarăși, Paula! Trebuie să te controlezi! Acum, ce s-a mai întâmplat?

– Nu vă faceți probleme, doamnă Craig. Este normal ca o femeie care abia a născut să se simtă deprimată câteva zile, zise Linden.

Doamna Craig o privi cu răceală.

– Soră, am ceva experiență în aceste probleme. Acum ascultă-mă, Paula. Este ridicol să dai frâu acestor accese de emoții. Dacă nu te simți bine, ar trebui să-i spui doctorului Henderson.

Paula își scoase tăcută batista și-și suflă nasul.

– Mă simt perfect, zise ea cu gas înăbușit.

– Atunci, fă un efort și nu ne mai face probleme, mai ales lui Andrew.

Paula sări în picioare.

– Bietul Andrew, numai la el te gândești, explodă ea. De ce ar fi Andrew îngrijorat? Doar nu mai este școlar! Este bărbat și tată! Nu-l poți controla permanent!

– Paula, ai întrecut măsura! O clipă, Linden avu impresia că doamna Craig o va pălmui.

– Nu-mi pasă! Este momentul să-ți spună cineva că greșești! insistă fata. Apoi, făcând un efort teribil să se

liniștească, spuse cu glas tremurat: îl iubesc pe Andrew, dar dacă aș fi știut ce știu acum, nu m-aș fi măritat niciodată cu el. Nu vreau să mai trăiesc aici. Vreau să am casa mea. Nu vreau ca fiica mea să fie crescută de o doică. Vreau să mă îngrijesc chiar eu de ea, dar cel mai mult îmi doresc un soț care nu este dominat de mama lui!

Linden o admiră pentru voința cu care spuse toate acestea.

– Ești mult mai impertinentă decât mi-am închipuit, Paula, dar brusc toată voința tinerei pieri și umerii îi căzură ca ai unui om înfrânt. Te rog să te duci în camera ta.

Linden aștepta ca Paula s-o sfideze pe soacră, dar ea, fără o vorbă, se întoarse și plecă în casă.

După plecarea ei se lăsă o tăcere încordată, apoi după ce-și scoase mănușile, doamna Craig spuse doar atât: soră, scuz-o pe nora mea. Am impresia că va ceda nervos.

Linden ezită înainte de a răspunde, pentru că nu făcea parte din atribuțiile ei o astfel de problemă de familie, dar din efortul și încordarea Paulei se vedea că este foarte stresată. Asta avea să afecteze starea fetiței, dacă situația scăpa de sub control. Cel mai bine era să-l informeze pe doctorul Henderson de cele întâmplate și să-l lase să rezolve situația.

Doamna Craig fu chemată la telefon și Linden se duse la Paula, pe care o găsi în camera ei, cu fața îngropată în pernă ca să-i înăbușe suspinele. Îi luă ceva vreme s-o calmeze și

chiar și după ce suspinele încetară, își păstră acea disperare din priviri, care o făcu pe Linden să nu poată s-o lase așa.

– Regret, soră, n-ar fi trebuit să cedez nervos. Nu știu ce se întâmplă cu mine, zise ea foarte nefericită, sorbind un pahar cu apă.

Linden o bătu ușor pe umăr.

– Înceacă să te odihnești un pic, îi sugeră, cred că ești foarte obosită.

În final, după ce o convinse să se odihnească, lăsă transperantele și se strecură în liniște afară din încăpere.

Când ajunse în dreptul scării auzi pași și voci și se opri, întrebându-se dacă Andrew era acasă și dacă ar trebui să discute cu el.

– ...putea fi prevenită, dar nu trebuia să reacționeze astfel în fața acelei nefericite individe. N-am fost niciodată atât de umilită.

Era vocea doamnei Craig, care nu se mai străduia să-și domine indignarea. Linden așteptă răspunsul interlocutorului, revoltată.

– Observ că n-o placi pe asistentă, auzi vocea lui Randal.

– Sigur că nu! Nu m-ar mira să aflu că este la originea acestei izbucniri nervoase a Paulei. Din fericire, scăpăm de ea peste două sau trei zile. Dar văd că ție nu-ți displace. Voi bărbații sunteți mai îngăduitori dacă este vorba de o individă care arată normal.

– Din contră, voi fi foarte fericit când nu va mai veni aici, răspunse Randal.

Inima lui Linden începu să bată tare. Nu-i păsa ce impresie îi făcuse doamnei Craig, dar nu suporta să audă că Randal o susținea.

Înainte de a avea timp să-și revină, ușa salonului se deschise și apăru Randal. Ridică din sprâncene văzând-o, dar era clar că nu știa că ea îl auzise.

– Bună dimineața, soră, spuse pe un ton foarte plăcut.

Linden îl privi tăios. Era prea târziu; realiză că trecuse cu vederea acea atracție pasageră și refuzase să vadă că se îndrăgostise de el.

Linden simți fiori și el observă lucrul acesta.

– Te simți bine?

Ea se încordă.

– Perfect, mulțumesc. Vorbele răsunară tăios și dur, și înainte ca el să apuce să răspundă, fugi spre ieșire.

Restul zilei trecu destul de confuz și în cele din urmă reuși să ajungă acasă ca să se odihnească și mai ales să se gândească. Era inutil să încerce să se convingă că nu se întâmplase nimic... că dragostea asta venise peste ea ca un torent... că trebuia să se forțeze să rămână rațională. Era evident că urma o mare decepție.

Nu se poate să-l iubesc! Nu se poate! își repeta mereu, cu obstinație. Dar știa că așa era.

Tocmai își pregătea mâncarea când auzi soneria. Era Peter.

– Nu pari prea fericită să mă vezi. El zâmbea, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

– O, tu erai! Am crezut că sunt chemată la vreo naștere. Intră, te rog.

El o urmă în camera de zi.

– Ești liberă în seara asta?

Reacția ei imediată a fost să spună că este ocupată. Apoi s-a întrebat dacă o seară petrecută cu familia Carbury putea fi așa de rea, sau mai rea decât să fie singură.

– Pot fi chemată oricând, îi răspunse.

– În acest caz, poți veni să cinezi cu noi. Poți lăsa telefonul nostru.

Linden ezită. Cu o oră în urmă tânjise după singurătate, dar deja simțea apartamentul ca pe o închisoare.

– Bine, îi spuse. Vin după ce telefonez la clinică.

Toată seara făcu eforturi să-și ascundă starea de spirit, dar Peter observă că era ceva schimbat cu ea. Dar, din nefericire, el interpretă că Linden avea nevoie de încurajare. De aceea, făcu orice pentru a nu mai aduce vorba de ultima lor discuție și cu toate că mama lui îi lăsă de multe ori singuri, el nu făcu niciun gest și nici n-o privi decât ca pe o prietenă.

Așezată într-un fotoliu comod, Linden îl privi, întrebându-se ce oare îi făcea pe oameni să se îndrăgostească

hazardat. I se părea incredibil acum că se putuse întreba dacă era îndrăgostită de Peter. Cu toate astea, dacă el o iubea?

– Pari foarte îngândurată... începu el.

Linden tresări, parcă ar fi trezit-o din somn.

– Nu eram atentă, te rog să mă scuzi.

Peter se aplecă să scuture pipa în șemineu.

– Binecuvântată este femeia care vorbește întruna. Apropo, când ai un weekend liber?

– Peste două săptămâni.

– Te duci acasă?

– Nu știu încă, dar așa cred. Linden se ridică. Ar fi mai bine să plec, acum. Este trecut de zece.

Se duseră la bucătărie, unde doamna Carbury scotea pâine din cuptor. Linden îi mulțumi pentru ospitalitate și Peter se oferi s-o conducă.

– Nu muncești prea mult cumva? Ești cam trasă la față, îi spuse grav, scoțându-i scuterul din garaj.

– Mă simt bine, îi spuse ea scurt. Apoi se corectă; îmi cer scuze, dar sunt puțin obosită, atât.

El îi atinse mâna încet, îi zâmbi și-i spuse noapte bună.

Capitolul 9

Se trezi a doua zi, cu capul mai limpede. Prima vizită era programată la familia Howlett, unde avu surpriza să constate că Iris nu mai era atât de refractară și că venirea pe lume a copilului îi redase oarecum încrederea în sine. Soțul ei era încântat de evoluția copilului. În sfârșit, micul Paul nu mai era un copil nedorit.

Când ajunse la familia Craig avea nervii întinși la maximum. Era sigură că Randal va fi acasă, că-l va vedea și se temea de această întâlnire. Dar, după jumătate de oră, părăsi casa fără să-l fi văzut sau auzit.

A doua zi, făcu ultima vizită la familia Craig și când se despărți de Paula, aceasta îi strecură un mic pachet în mână.

– Sper să-ți placă, ai fost atât de amabilă cu mine.

Linden nu-l deschise până când ajunse acasă, la prânz. Se întrebă pe drum cine-l cumpărase, pentru că Paula nu fusese în oraș.

Deschise cutia sigilată și găsi o cutie din piele în care se afla un set de lenjerie din cea mai fină mătase care purta inițialele fabricii din oraș și o brățară de aur cu coral. Întâmplarea făcea să semene mult cu o pereche de cercei dăruiți de o mătușă care murise. Cu toate că era un semn de apreciere foarte scump și delicat, cu mult bun-gust, lui Linden îi displăcu.

Trecură câteva săptămâni și făcu tot posibilul să nu se mai gândească la familia Craig. Credea că te poți elibera de o dragoste nedorită urmând reguli stricte. Dacă ar continua să se gândească la Randal, ar fi fost ca și cum ar fi murit de foame având în față o masă plină cu bunătăți. Dar o invitație trimisă de Paula la botezul lui Jennifer Craig o făcu să se gândească la el.

" Sperăm că vei putea veni. Ne dorim foarte mult să te avem cu noi în această zi.

Paula Craig."

Prima pornire a fost să scrie un refuz politicos, explicând că se ducea la părinți, dar tentația de a se duce era foarte mare.

Din nefericire, în partea a doua a zilei o întâlni pe Paula cu căruțul în oraș și nu mai putu s-o refuze.

Botezul era programat în a doua parte a zilei și Linden bănui că urma să fie un eveniment social important. Se aștepta să fie tratată cu răceală de membrii familiei Craig, cu excepția Paulei, desigur.

De obicei nu purta pălărie, dar de data asta își cumpără una și când o scoase din ambalajul foșnitor, încrederea de sine îi reveni. Cel puțin va fi îmbrăcată corect și n-o va critica nimeni.

Intuind că vor fi foarte multe modele opulente de pălării la acel eveniment, cumpără una cu boruri mici, curbată într-o parte. Fusese nejustificat de scumpă, dar era genul cu care ar fi fost de acord sora ei, Louise, și se asorta cu una din rochiile moderne trimise de ea.

Ajunse la biserică zece minute înainte de botez.

Conștientă de unele priviri curioase care i se aruncară, se îndreptă spre ușa bisericii, simțindu-se teribil de singură și izolată. Apoi îl zări imediat pe Randal aflat în fața altarului, și simți că nu mai are aer.

Se ascunse în spatele unei doamne cu o pălărie foarte mare, sperând să nu fie văzută.

– Așadar, ai venit.

Auzind acea voce de care era atât de îndrăgostită, Linden simți cum pulsul i-o ia razna. Simți cum o mână puternică o

prinde de cot. Ridică privirea spre el și obrajii începură să-i ardă.

– Ți-am rezervat un loc. Ea nu putu să protesteze și simți că în clipa aceea toate capetele se întoarseră spre ea. Nici nu auzi slujba. Își imaginase că Randal va fi nașul copilului, dar în locul lui se afla un tânăr necunoscut.

Afară, la ieșirea din biserică, aștepta un fotograf. Apoi, lumea se îndreptă spre mașini și plecară.

– Mașina este acolo, îi spuse Randal.

– N-ar trebui să...încercă ea.

El o privi amuzat.

– Am fost desemnat să mă ocup de tine.

Linden se încordă, auzind un glas foarte plăcut ei.

– Te ocupi tu de sora Templar, Randal? Era vocea Paulei.

În mașină, el îi spuse:

– A fost un gest foarte frumos că ai venit. Îmi imaginez că ești invitată la toate botezurile.

– Uneori, da, răspunse Linden.

– Câți copii ai mai adus pe lume de când nu ne-am văzut? o întrebă el.

– O, vreo zece. Cum se descurcă acum cumnata ta?

Randal o privi.

– Cred, că într-un fel, e fericită.

– E posibil?

– Orice este posibil, răspunse el.

Nu chiar orice, se gândi ea cu amărăciune. Văzură în fața lor la un moment dat mașinile care fuseseră la biserică, parcate în fața casei Craig.

Salonul era plin de flori albe, frumos aranjate. O masă lungă cu un tort alb în mijloc și multe farfurii cu sandvișuri apetisante și prăjituri.

– Soră Templar! Îmi pare atât de bine c-ai putut veni! exclamă Paula, îmbrăcată într-o rochie de mătase cu pălărie de tul. Andrew era la brațul ei.

Peste umăr, o zări pe Melanie Fletcher.

Randal, care fusese racolat de un domn în vârstă, își făcu apariția cu un platou de sandvișuri și cu prăjituri. El o conduse într-un loc mai puțin aglomerat.

– Mai ești încă înclinată să mă consideri un pic subuman, nu?

Ea deschise ochii mari.

– Nu, cum aș face asta?

– O, iată-te, Randal! auzi glasul Melaniei. În mod surprinzător îi zâmbi lui Linden. Era să nu te mai recunosc fără uniformă, soră. Ce pălărie drăguță! Ai cumpărat-o din Melchester?

Linden era atât de uluită de schimbarea de ton și de cordialitatea Melaniei, încât pe moment nu putu să răspundă decât:

– Da, da, de aici.

– Îmi place nuanța de roșu, dar nu pot s-o port din cauza părului, adăugă Melanie. Randal, îmi dai o țigară?

Randal le oferi câte o țigară, apoi îi aprinse țigara lui Linden, apoi Melaniei. Melanie își sprijini mâna pe mâna lui câteva clipe.

– Ești liberă toată ziua, sau aștepți să fii chemată undeva din moment în moment?

– Sunt liberă până mâine la prânz. Linden încercă să-i răspundă pe un ton prietenos, dar se vedea că este cam rigidă.

– Mi-aș fi dorit să am și eu, ca și tine, o vocație. Nu este bine să n-ai nicio ambiție profesională, dar cred că atunci când te căsătorești, asta te salvează de complicații. Nu cred că bărbaților le place să-și împartă soția cu o carieră. Nu-i așa, Randal?

– Da, cam așa este, mormăi Randal.

El intră în casă, iar Melanie scoase rujul și-și refăcu machiajul.

– Vrei să facem o plimbare? o întrebă ea arătând spre grădină. Știi, am fost puțin cam intimidată când ai venit aici cu scop profesional. Oamenii foarte eficienți mă fac să mă simt neadecvată.

Linden nu spuse nimic. Era posibil desigur ca Melanie să se simtă nesigură pe sine. Dar ea continuă să vorbească până ajunseră la malul unui lac.

– Randal este un bărbat atrăgător, nu? zise dintr-o dată.

– Presupun că este, răspunse Linden.

Melanie stinse țigara.

– Desigur, farmecul lui poate fi înșelător dacă cineva nu-l cunoaște prea bine. Cred că nu-și dă seama ce efect are asupra celor din jur.

Linden nu făcu niciun comentariu, întrebându-se de ce voia s-o prevină Melanie. Poate că nu era sigură pe dragostea lui Randal!

Pe la ora cinci lumea începu să plece, iar Linden schimbă câteva vorbe cu Paula și cu soțul ei, când Randal apăru și o întrebă:

– Pleci? Te conduc acasă.

– O, nu, ar fi prea mult...

– Altfel cum ai putea să pleci de aici? zise el destul de abrupt.

– Nu mi-am luat rămas-bun de la doamna Craig.

– Este undeva prin grădină. O să-i spun c-ai căutat-o.

Pe drumul spre apartamentul ei, Randal a fost destul de tăcut și nici ea n-a găsit nimic de spus. Era conștientă că de îndată ce va rămâne singură, se va simți foarte nefericită și că-și va fi dorit să fi avut inspirația să plece acasă în weekend. Când se apropiară, simțea deja un nod în gât.

Randal opri mașina, dar lăsă motorul să meargă.

– Ai program în seara asta?

Inima lui Linden începu să bată mai tare, dar spuse pe un ton obișnuit:

– Probabil voi face o plimbare pe țărm.

El opri mașina.

– Putem face plimbarea împreună. Te aduc înapoi dacă n-o să-ți placă plimbarea.

Linden simți că obrajii încep să-i ardă.

– Nu cred că vor fi motive.

Ajunseră pe țărm puțin după ora șase și Randal parcă mașina pe o limbă de nisip.

– Vom cina la Stanmouth. Știu un restaurant foarte bun acolo.

Linden își lăsă pălăria și poșeta în mașină. Din fericire, nu purta tocuri prea înalte.

– Cred că a fost foarte distractiv să locuiești la malul mării în copilărie.

– Dar n-am văzut marea prea des; de când a început războiul, zona asta a fost interzisă.

– Am uitat. Dar atunci erai la internat, nu?

– Da, prespun că da, dar de unde ai aflat?

– De la familia Carbury.

– A, mama lui Peter a fost foarte amabilă cu mine. Cred că și cu tine s-au purtat foarte frumos.

– Da, așa este. Și nu numai ei.

– Îmi amintesc casa lor. Mergeam aproape zilnic la ei.

Doamna Carbury ne trata cu niște prăjiturele minunate.

Linden zâmbi.

– Eu îmi amintesc că și bunica obișnuia să facă acest gen de prăjituri. Și ne ducea adesea la Devonshire, unde eu voiam să mănânc doar fasole și pui.

– Asta ai vrea și în seara asta?

Ea începu să râdă și scutură din cap.

– Nu, fasolea nu mai are același gust acum.

– Cum ai arătat în copilărie? o întrebă Randal. Purtai codițe?

– Cred că eram foarte neîndemânatică, nu puteam să mă mișc fără să lovesc ceva. Când le-am spus părinților că vreau să devin asistentă s-au îngrijorat; probabil și-au închipuit că le voi da supradoze pacienților.

– Nu s-ar putea spune, dacă te privește cineva acum.

– Nu poți spune mare lucru doar văzând o persoană. Uite, eu n-aș fi crezut că ți-ai cam făcut de cap în copilărie. El o privi uimit; doamna Carbury spunea că erai foarte politicos, dar că făceai escapade cam deocheate.... iar acum ești consilier... spune-mi, vrei să preiei afacerile familiei?

– Sunt forțat s-o fac. Andrew nu prea are chemare în această direcție. Vrei să mergem la masă? o întrebă.

Restaurantul se afla la parterul unui hotel.

– Am rezervat o masă pentru două persoane, pe numele Craig.

– Desigur, domnule Craig, pe aici, vă rog.

Au fost conduși spre o masă ce dădea spre esplanadă.

– Ce vrei să servești? o întrebă Randal.

– Te-aș putea lăsa pe tine să alegi? sugeră Linden.

Au discutat în timpul mesei, apoi, când li s-a servit cafeaua, Randal a tăcut brusc.

Oare l-am plictisit? se întrebă Linden.

Când au ieșit din restaurant, Linden se aștepta să pornească spre mașină, dar el îi propuse o plimbare pe dig.

– Nu cumva ți-e rece? o întrebă el grijuliu.

– Nu, mă simt perfect. Ce este cu mine în seara asta? se întrebă. Mă simt ca o puștoaică la prima întâlnire.

Deodată, Randal o prinse de mână; pentru Linden, atingerea lui a fost ca un contact electric. Tot trupul i s-a încordat brusc. Apoi, sub razele soarelui care apunea, s-a simțit foarte fericită.

Dar asta a durat doar o secundă. Imediat fericirea a dispărut și a fost înlocuită de îndoială.

– Vrei să stăm un pic? a întrebat-o Randal, arătând spre o bancă. Mi-ar plăcea să trăiesc aci, a spus el, pe stâncile astea.

– Nu-ți place casa în care locuiești? îl întrebă Linden, surprinsă. Mâna îi tremura când luă țigara aprinsă de el.

– Nu în special. Eram pe punctul de a mă muta când s-a însurat Andrew.

Linden ezită, apoi spuse:

– M-am întrebat adeseori de ce fratele tău și cumnata nu au propria lor casă.

– Ar fi putut avea casa lor, dacă Andrew se hotăra să se apuce serios de treabă, de orice treabă serioasă, zise Randal, apoi ridică din umeri; din nefericire, mama mea vitregă l-a încurajat spre o viață de huzur. Am sperat că această căsătorie îl va aduce pe drumul cel bun, dar nu este așa. Paula este o fată drăguță, dar Adelei nu i se pare potrivită. Și mi se pare că Andrew s-ar fi descurcat mai bine cu cineva ca tine alături, adăugă el cu un zâmbet.

Linden nu prea știa cum să interpreteze afirmația lui.

– Doamna Craig îmi dă fiori, dacă vrei să știi, spuse ea.

El începu să râdă.

– Poate, dar nu cred c-ai lăsa-o să te domine. Dar apoi o privi lung și-i spuse: Linden, ce-ai zice dacă te-aș săruta?

Ea îl privi, ușor descumpănită.

– Domnule Craig...

Linden se ridică și vru să plece, dar din nefericire, tocul i se prinse între scândurile digului și se rupse.

– Îmi pare rău, spuse el, bănuiesc că este din vina mea. Dacă stai aici, mă voi duce să aduc mașina.

După ce reveni, Randal o ajută să urce în mașină, dar acum atingerile lui erau impersonale.

– A, era să uit! exclamă el brusc. Săptămâna viitoare dăm o petrecere de ziua Paulei. Ești liberă? Ai putea veni?

– Nu știu deocamdată, spuse Linden. Oricum, mulțumesc pentru invitație.

Când ajunseră acasă, el o conduse până la ușa apartamentului, apoi Linden își spuse că pe măsură ce îl cunoștea mai mult îl înțelegea mai puțin.

***

Vineri seara, când Linden spăla câteva lucruri, Peter îi făcu o vizită.

– Am zărit lumină și am trecut pe aici, îi spuse el, zâmbindu-i.

– Intră, te rog, spuse Linden după o scurtă ezitare.

– Linden, realizezi cât a trecut de când ne-am văzut ultima oară? Linden, nu mai puteam continua așa. Nu mă pot mulțumi să te văd doar când suntem la clinică. Cred c-ai înțeles ce simt pentru tine.

Linden își mușcă buzele. Se hotărâse să-i spună adevărul, sau măcar o parte din el, dar nu se așteptase ca el să dea buzna chiar în seara asta.

– Peter, îmi ești foarte drag, dar nu m-aș putea logodi cu tine vreodată.

El păru șocat.

– Dar am crezut că... vrei să spui că există altcineva?

– Într-un fel...

– Nu înțeleg...

– Eu..., da există altcineva.

– În acest caz cred că ne vei părăsi, nu?

– Să vă părăsesc? Nu. Linden roși.

– Linden, tu ascunzi ceva, spuse el, devenit brusc 'itar. Ai intrat în vreun necaz?

– Nu, în ce necaz aș putea intra?

– Nu-mi poți spune adevărul?

În clipa aceea se auzi soneria, și Linden își ținu respirația.

– Cred că este doamna Grant, vecina; dacă te vede aici, va umple tot cartierul. Ar fi bine să te duci la bucătărie până scap de ea.

Peter vru să protesteze, dar Linden îl împinse spre bucătărie. Linden deschise ușa.

– Bună seara. Ți-am adus sandaua, zise Randal, intrând fără să mai aștepte invitație.

– O, mulțumesc.

– Ești de serviciu?

– Aștept un telefon. Dar ce se întâmplă? o întrebă el. Ai ceva pe foc?

În clipa aceea, ușa se deschise și apăru Peter.

– Bună seara, Craig. Apoi se întoarse spre ea; oala va da în foc curând.

Apa fierbea deja. Când se întoarse în cameră, cei doi discutau un meci care avusese loc de curând. Dacă Randal găsise ceva ciudat în prezența lui Peter în apartamentul ei, nu comentase.

– Ei bine, dacă aștepți un telefon nu mai stau, zise el pe un ton plăcut. Uite, ai aici invitația pentru ziua Paulei, spuse el întinzându-i un plic.

Linden îl conduse până la ușă apoi se întoarse spre Peter care, după cum se vedea, nu avea intenția să plece.

– Așadar, Craig este.

– Craig? repetă ea.

– Am crezut că ești o femeie mai lucidă, Linden.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ba știi foarte bine, iubito. Ai impresia că te-ai îndrăgostit de el. Peter oftă. Ar fi trebuit să-mi închipui asta chiar de la început, când ai fost desemnată să te ocupi de Paula Craig.

– Nu crezi că tragi concluzii pripite? La botezul fiicei Paulei mi-am rupt tocul de la sanda, iar el mi-a adus-o după ce mi-a reparat-o. Asta nu înseamnă că mă și interesează.

– Foarte bine, neagă.

– Peter, de ce vrei să faci totul mai greu pentru toți cei implicați?

– Nu te pot învinui că ți-ai pierdut mințile din cauza lui. De altfel, nu ești nici prima nici ultima care o pățește. Acest individ atrage femeile precum hârtia de prins muște.

Dar cred că ești conștientă că nu poți avea un viitor alături de el.

– Mulțumesc, Peter. Dar nu vreau să discut acest aspect.

– Dar nici nu-l cunoști, Linden!

Sună telefonul.

– Sora Templar, răspunse Linden. Foarte bine, domnule Linton, vin imediat. Apoi se întoarse spre Peter; trebuie să plec imediat.

O așteptă să-și strângă lucrurile și să scrie un bilet pe care să-l pună pe ușă în caz că vreo altă gravidă avea nevoie de ea în seara aceea.

– Regret, Linden, spuse Peter, dar nu renunț în favoarea lui Craig.

– Aș fi vrut ca lucrurile să fie cu totul altfel.

– Ar putea încă să fie; nu renunț în favoarea lui Randal.

– Noapte bună, Peter. Linden trecu repede pe lângă el și plecă.

***

După două zile, Linden o întâlni pe doamna Carbury în oraș. Privea rochiile expuse în vitrina unui magazin când femeia o bătu pe umăr.

– Ce faci, draga mea?

– O, bine, mulțumesc, spuse Linden, ușor fâstâcită. Se întrebă dacă Peter îi spusese mamei sale.

– Când văd rochiile astea frumoase, îmi doresc să fi avut o fiică. Vrei să cumperi ceva?

– Da, așa cred. Am nevoie de o rochie pentru o petrecere.

– O ocazie specială?

– Familia Craig dă o petrecere.

– Cred că te vei distra acolo, ei dau multe petreceri. Doamna Carbury o așteptă să cumpere rochia. Te grăbești, sau putem bea un ceai împreună ? o întrebă apoi.

Linden ezită, privind ostentativ la ceas. Chiar dacă Peter nu-i spusese, mama lui observase că era afectat.

– Da, aș putea vreo jumătate de oră.

Traversară strada și intrară într-o cafenea. Linden admiră felul în care arăta doamna Carbury, îmbărcată într-o rochie gri cu guler alb și se întrebă dacă se va recăsători vreodată.

Discutară despre îmbrăcăminte câteva minute, apoi doamna Carbury îi spuse brusc:

– Uite ce este, draga mea, aș vrea să fie totul clar între noi. Știu că Peter te-a cerut de soție și că l-ai refuzat. Sper că pe mine nu mă vei evita în viitor.

Linden roși.

– Nu mă simt chiar în largul meu, admise ea, ați fost foarte bună cu mine. Îmi pare rău că l-am făcut nefericit pe Peter.

– Mărturisesc că am sperat să fii fata potrivită pentru el. Dar el spune că hotărârea ta nu este definitivă.

– Mă tem că se înșală, zise Linden. V-a spus și motivul?

Doamna Carbury încuviință.

– Sunt convinsă că n-a vrut să-ți trădeze încrederea, dar era foarte nefericit și a dat totul la iveală.

– Cred că acum mă considerați o proastă.

– Nu. Și mie mi s-a întâmplat asta cândva.

– Am crezut că...

– Eram îndrăgostită de soțul meu; cealaltă iubire s-a întâmplat înainte de a-l cunoaște și cu timpul am dat-o uitării. Omul acela s-a căsătorit cu altcineva. Lumea spune că nu poți da uitării o dragoste adevărată. Acum nu știu dacă aș fi fost mai fericită căsătorindu-mă cu acel bărbat decât am fost cu soțul meu. Cred că este foarte important să profităm de ocaziile pe care ni le oferă viața, ca să nu regretăm mai târziu.

– Presupun că aveți dreptate, zise Linden gânditoare.

După ce se despărți de doamna Carbury, se gândi la spusele acesteia. În toate întâlnirile cu Randal, fusese preocupată de alte probleme și nu se bucurase de clipa aceea. Iar acum decise că era momentul să răspundă afecțiunii lui Randal, chiar dacă va fi doar o aventură.

Se așteptă ca Peter să mai treacă pe la ea, dar acest lucru nu se întâmplă.

În seara petrecerii, Jill exclamă:

– Arăți superb!

– Da, rochia este chiar frumoasă.

Spera să n-o dezamăgească pe Louise, al cărei gust la îmbrăcăminte era impecabil. Apoi se întrebă ce rochie de mare clasă va purta Melanie Fletcher.

Ieși cu obrajii îmbujorați pe ușa casei, cu ochii strălucind, și urcă în taxiul care o aștepta.

Capitolul 10

În întunericul taxiului, Linden începu să tremure și-și strânse în jurul umerilor pelerina albă. Făcu apoi un efort să respire adânc și să se relaxeze. Dar relaxarea în momentele de stres era mai ușor de predicat decât de pus în aplicare. Când taxiul intră pe Pine Avenue, inima îi bătea foarte repede și nu se simțea prea bine.

Casa era scăldată în lumină, iar lanterne chinezești atârnau în jurul bazinului. Când coborî, auzi muzica răzbătând pe geamurile larg deschise.

Doamna Craig și nora ei așteptau invitații în holul de la intrare, iar Linden aproape pufni în râs zărind figura uimită pe care o făcu bătrâna doamnă recunoscând-o.

– O să te conduc să-ți lași lucrurile undeva, îi spuse Paula.

Ce rochie de bun-gust! N-ai cumpărat-o din Melchester.

– Nu, de la Londra. Dar și tu arăți foarte bine pentru o proaspătă mămică.

Paula făcu o figură.

– Am talia cu doi inci mai groasă ca înainte.

– O, îi vei pierde curând, o asigură Linden. Cum se simte Jennifer?

– Doarme, sper. Nepoata lui Mason are grijă de ea în seara asta.

Paula o lăsă pentru a se duce să întâmpine alți oaspeți, iar în capul scărilor Linden îl zări pe Randal. Melanie sosi și ea imediat.

Dar pentru Linden, faptul c-a văzut-o pe rivală, a consituit imboldul necesar.

A întins ca o actriță care-și face o intrare triumfală mâinile spre el.

– Ești extraordinar de frumoasă în seara asta, i-a spus el.

Linden a luat brațul oferit de el și au intrat în salon, unde li s-au adus imediat băuturi.

– Sper că n-ai avut dificultăți în a te face liberă toată noaptea, spuse Randal sorbind-o din priviri.

– Nu, deși aș putea fi chemată, dacă se va ivi vreun caz urgent.

– Ce zici, deschidem noi dansul? o întrebă el.

– Dacă dorești.

Randal era un foarte bun dansator, dar lui Linden nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi călcat-o pe picioare. Important era să se afle în brațele lui. Curând, alte cupluri li se alăturară pe ring.

– Sper că n-am deranjat prea mult venind în seara aceea, spuse el la un moment dat.

Ea îl privi uimită, apoi îi spuse cu un aer oarecum nepăsător.

– Când mi-ai adus sandaua? Nu, sigur că n-ai deranjat.

– Mi s-a părut că erai un pic cam ... distrată.

– Adevărat? Avusesem o zi îngrozitoare.

– Peter Carbury este un tip drăguț.

– Da, este, zise Linden.

Muzica se termină și Randal spuse:

– Vino să te prezint familiei Delaney. Cred că o să-i placi.

Familia Delaney era cam de aceeași vârstă cu Randal. Michael era un irlandez plin de umor, cu ochi albaștri strălucitori. Soția lui avea un chip de spiriduș, și părea foarte fragilă.

Discuția se desfășură într-un mod plăcut, iar Randal o invită pe Lisa la dans, în timp ce Linden dansă cu Michael.

– Ai o soție foarte drăguță, îi spuse Linden. A fost actriță înainte de căsătorie?

– Cum ai ghicit? o întrebă Michael.

– Actorii au în general chipuri speciale, foarte expresive, spuse Linden.

– Da, era o actriță destul de bună înainte să apar eu și s-o iau cu mine în sălbăticie.

După terminarea dansului, cele două cupluri se reuniră, iar Randal le aduse alte băuturi. Michael și Randal începură discuții despre afaceri, iar Lisa îi spuse lui Linden:

– Randal mi-a vorbit despre tine săptămâna trecută, când a fost la noi. Mă așteptam să arăți cumva altfel; mă cam tem de cei care lucrează în lumea medicală, după o operație cu probleme.

Linden se întrebă oare cum o fi descris-o Randal.

– Te-au chinuit?

– Nu pot spune că m-au legat de masă cu vreun odgon, dar aveau mania să curețe operațiile pacienților la niște ore imposibile. Ne trezeau în acest scop la cinci dimineața.

– Știu, am făcut și eu asta de multe ori, dar nu fără strângere de inimă.

– N-o crede, interveni Randal, când este în uniformă, are inima împietrită.

– Sunt sigură c-ai fi putut s-o faci să se topească dacă ai fi încercat, îi spuse Lisa, cu o privire poznașă.

Peste capul ei, Randal îi aruncă lui Linden o privire provocatoare.

– Poate o voi face, zise el întorcându-se spre Mike.

Linden ridică privirea și o văzu pe Melanie urmată de câțiva tineri. Lisa îi urmări privirea.

– Știi că este hotărâtă să-l cucerească pe Randal? Iar doamna Craig o sprijină.

Linden se simți brusc foarte apropiată de Lisa.

– De unde știi că Melanie are planuri cu Randal?

– Nu de la el. Nu cred că Randal are idee că i s-a pus gând rău-știi cum sunt bărbații. Într-o seară când am venit la cină, am observat că Melanie pusese toată ariergarda asupra lui. Iar ea desigur are niște atuuri; iar Randal este ușor misogin, după cum cred că știi.

– Randal?

– Care bărbat n-ar fi, dacă ar fi trăit în casă cu Adela? Femeia asta este de-ajuns ca să spulbere speranțele oricui. Mătușa lui Mike le-a fost vecină și mi-a spus că după nașterea lui Andrew, Randal nici măcar nu avea voie să vâre capul pe ușă.

– Despre ce vorbiți acolo? interveni Mike.

– Sporovăim ca femeile, dragul meu, sunt lucruri prea mărunte ca să suscite intelectul unui mascul, îi spuse Lisa privindu-l galeș.

O, bună, Melanie.

Melanie se opri în dreptul lor. Din felul în care o salută pe Lisa, oricine ar fi ajuns la concluzia că sunt amice. Randal o invită la dans.

– Nu pot să nu mă întreb...

– Ce să te întrebi, draga mea?

– Dacă Randal este imun; este destul de greu să-i intuiești adevăratele reacții. Mike, dacă ai fi singur, te-ar interesa o femeie ca Melanie?

Evident Mike era obișnuit să i se pună astfel de întrebări în public, așa că nu se fâstâci și păru că se gândește intens la răspuns.

– Dacă ne gândim că tu ai fost singura femeie strălucitoare care s-a uitat la mine și a doua oară, Nu!

– Dar este foarte tentantă, trebuie să admitem.

– Crezi că Randal i-ar putea cădea pradă?

În clipa aceea apăru Paula, însoțită de Andrew.

– Trebuie să ne strecurăm să vedem dacă nu cumva s-a trezit Jennifer. Ne vedem în câteva minute, dacă nu s-a trezit.

Randal spuse:

– Mi se pare foarte cald aici. Ce-ai zice de o plimbare?

– Este o idee grozavă!

Ieșiră pe terasă, dar găsiră alte cupluri acolo, care avuseseră aceeași idee.

– Mai bine mergem spre lac, îi spuse Randal.

– Îmi place mult familia Delaney, zise Linden încet.

– Am știut că-ți vor plăcea. Îl cunosc de mult pe Mike.

– Cum a cunoscut-o pe Lisa?

– La o cununie, parcă. Iar Lisa, deși pare o femeie de lume, este genul care preferă ca viața ei să se desfășoare în jurul unui bărbat.

– Așa sunt toate femeile, nu?

– Nu. Unele preferă siguranța unui cămin, dar majoritatea sunt mai interesate de mobilier sau de copii, decât de soț. Dar își pierd cumpătul dacă bietul de el o mai ia razna.

– Nu mă așteptam să fii apărătorul dragostei în lume; credeam că ești un tip cu sânge-rece.

El o privi lung.

– Remarca ta poate fi luată drept o provocare.

Ajunseseră la marginea lacului, iar Linden schimbă subiectul, admirând lampioanele chinezești.

– A fost ideea mamei mele. Și casa de vară a fost construită tot pentru ea.

– A fost cântăreață, parcă așa mi s-a spus.

– Da. Părinții mei semănau mult cu Mike și Lisa. Mama a crescut pe continent și n-a avut niciodată o casă numai a ei.

– Câți ani aveai când a murit?

– Șase. Nu mi-o amintesc prea bine, nu știu decât că era foarte frumoasă, o prezență feminină încântătoare.

Ajunseră la casa de vară de pe malul lacului. Randal o invită să se așeze pe pernele colorate.

– Nu sunt umede și sunt curate.

Linden se așeză, aranjându-și cu grijă poalele rochiei.

– Ei, cum ți se pare petrecerea? o întrebă el.

– O, da, e grozavă.

– Și faptul că ești aici, singură cu mine?

Linden îl privi lung.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Nu te gândești că poate te-am adus aici cu un scop?

Linden sări brusc în picioare, furioasă.

– Nu te impacienta, o potoli Randal. Suntem la o petrecere, nu? O petrecere include și un interludiu romantic sub clar de lună.

– Aș vrea să plec, spuse Linden iritată.

– Cu zece minute în urmă parcă nu gândeai așa...

Linden realiză că era inutil să lupte cu el. Mâinile lui o țineau strâns.

– Cu zece minute în urmă nu erai impertinent, îi spuse printre dinți.

El începu să râdă.

– Randal, te rog...

El o trase spre el, o strânse în brațe, și o sărută. Pe moment, Linden simți că-l disprețuiește, dar după o clipă cedă în brațele lui.

Randal o eliberă și ea se simți confuză. Căzu pe perne fără respirație. Nu era conștientă decât de starea de vis pe care i-o provocase acest sărut. Randal se aplecă spre ea.

– Linden...

Vocea lui întrerupse vraja. Se trezi la realitate la fel de repede precum pătrunsese în lumea de vis.

– Te rog să nu mă mai atingi!

Îl împinse cu toată puterea și se ridică în picioare. Apoi, supărată că superba ei rochie de organza se rupsese într-o tufă de trandafiri de pe malul lacului, alergă spre casă.

Din fericire, toți cei care se plimbaseră se întorseseră în casă și n-o văzură fugind. Întoarse capul, dar Randal nu venea după ea. Linden realiză că nu trebuia să intre în casă decât după ce își mai revenea puțin, și-și aranja părul ciufulit.

Reuși să ajungă sus, fără să vadă pe nimeni. Într-un salon văzu câteva femei, dar acestea erau prea ocupate discutând rochiile invitatelor încât n-o observară.

Alături se afla o baie; doar în clipa aceea descoperi că nu avea poșeta de seară. Trebuia să se întoarcă în casa de vară, doar dacă nu cumva Randal o aducea.

Dar gândul că trebuia să se întoarcă la casa de vară îi displăcea. Poate va ruga pe vreunul din tinerii de la petrecere s-o aducă.

Cu gânduri confuze, coborî în salon. Pe scări, se întâlni cu Andrew Craig.

– Soră Templar, îi spuse el, n-am dansat în seara asta.

Ea se lăsă condusă în sala de dans, privind repede în jur, să-l vadă pe Randal.

– Scuze, a fost vina mea, spuse Andrew când greși câțiva pași. Dacă ar fi fost mai relaxată, Linden ar fi remarcat că dansa ca și cum ar fi condus o mașină, mult prea pasional și necontrolat. Răsuflă ușurată când dansul se termină.

– Mulțumesc pentru invitație, îi spuse el. Cred că doamna Delaney vrea să-ți vorbească.

– Te-am așteptat ca să ne luăm rămas-bun, spuse ea. Doica nu poate sta prea târziu, zise Lisa.

– N-am știut că aveți un copil, spuse Linden.

– Nu avem, răspunse Lisa, dar o ajut pe sora mea, care are o fetiță. Linden, am vrut să te invit înainte de plecare la cină la noi. Știu că ești foarte ocupată, dar Randal poate fixa o zi. O, dar iată-l! exclamă ea.

Linden nu privi în direcția lui, pentru a nu-și trăda sentimentele.

– V-am invitat la cină, îi spuse Lisa, poate duminică veți fi mai liberi. Aș fi vrut să mai stăm, dar i-am promis doamnei Hotblack că nu întârziem după ora douăsprezece.

După ce plecară, Randal îi spuse:

– Poșeta este a ta?

– Da, mulțumesc. Linden o luă fără să-l privească, apoi vru să plece.

– Linden, vreau să-ți vorbesc, spuse el.

– Nu mai este nimic de spus, zise Linden. Nu merg la familia Delaney.

– Te rog să mă asculți...

– Nu te voi asculta, domnule Craig. Ești amabil să mă lași singură? Se grăbi spre sala de dans, căutându-l disperată din priviri pe John.

El discuta cu altcineva. Se însenină, văzând că vine spre el.

– Te-am căutat mai devreme, dar parcă ai intrat în pământ.

– John, ești cu mașina?

El încuviință.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu fi așa de alarmat. Linden reuși să-i zâmbească. Numai că... mă doare capul foarte tare și dacă chem un taxi va sesiza toată lumea. M-ai putea duce acasă?

– Sigur că te duc. Dar este păcat că nu te simți bine. Vrei niște aspirină?

– Nu, prefer să plec. O să-i telefonez doamnei Craig mâine, să mă scuz.

Numai când mașina se afla la oarecare distanță de casa Craig, răsuflă ușurată.

– Sper că nu te-am deranjat prea mult.

– Nu m-ai deranjat, abia așteptam un prilej să fiu cu tine. Arăți formidabil în seara asta. Te-au invidiat toate femeile.

***

Când se trezi dimineață, Linden chiar avea o durere cumplită de cap. Trase draperiile, iar soarele puternic o făcu să clipească des.

Se duse la baie, unde înghiți două aspirine și se spălă cu apă rece pe față.

Telefonul începu să sune chiar atunci.

– Linden? Sunt eu, Jill. Te-ai distrat bine?

– Nu știu, nu m-am trezit încă.

– Îmi pare rău dacă te-am trezit, dar aș vrea să te previn. Vei fi asaltată.

– Asaltată? repetă Linden. De cine?

– Se anunță o avalanșă de nașteri, îi spuse Jill veselă. Tocmai am ieșit din schimb; chiar și doamna Langley s-a dus acasă. Nu intra în panică, dar se pare c-au încercat să ia legătura cu tine noaptea trecută, dar n-au putut.

– Cum așa? Doar știau unde mă aflu!

– M-am gândit c-ar fi bine să oferi o variantă care să-ți convină.

– N-am nevoie de nicio variantă, au știut că sunt la familia Craig. De ce n-au sunat acolo?

– Cred c-au făcut-o. Linden, nu intra în panică. Probabil este o greșeală.

– Mai bine mă duc chiar acum la clinică, să rezolv problema asta. Mulțumesc că m-ai avertizat, Jill. Ne vedem mai târziu.

După ce puse jos receptorul, luă un mic dejun rapid și plecă la clinică.

Se duse direct la biroul doamnei Langley.

– Bună dimineața, soră Templar, îi spuse aceasta văzând-o, dar fără a-i zâmbi.

– Bună dimineața, spuse Linden care-și recăpătase starea obișnuită, deși era absurd de nervoasă. Din câte știa nu făcuse nimic rău, dar ceva din expresia doamnei Langley o făcu să nu se simtă tocmai confortabil. Mi s-a spus c-am fost căutată azi-noapte.

– Ia loc, soră, o invită doamna Langley. Când ai spus că ai primit o invitație la dans într-una din zilele în care nu erai tocmai liberă, am fost de acord, cu condiția să lași numărul la care poți fi găsită. Cred că nu este prea plăcut să fii chemat din mijlocul unei distracții, dar azi-noapte au fost foarte multe nașteri. Tot personalul a lucrat, la fel și eu. Am sunat la numărul pe care mi l-ai lăsat și mi s-a spus că nu ești acolo. Am sunat și la numărul de acasă, dar niciun răspuns. Am adus-o pe sora Fisher, care a avut deja două nașteri ieri.

Linden își mușcă buzele. Probabil sora Langley sunase la Craig când era pe drum, cu John. Dar drumul nu durase mai mult de zece minute.

– Este ceva ce nu înțeleg, spuse Linden. La ce oră ați sunat la familia Craig?

– Pe la zece și un sfert.

– La ora aceea eram acolo! exclamă Linden uimită. La nouă și un sfert a început bufetul și după aceea... Linden roși.

– Și după aceea?

Linden trase aer în piept.

– Am făcut o plimbare în grădină, a durat cel mult o jumătate de oră. Dar m-au văzut destui ieșind din casă și nu aveau niciun motiv să-și imagineze c-am plecat. Mă credeți sau nu? întrebă Linden, observând că sora-șefă nu spunea nimic.

După câteva secunde, femeia spuse:

– Și asistentele sunt oameni și greșesc, dar până acum n-am întâlnit o asistentă maternală care să nu-și ia slujba în serios. Te cred, soră Templar, dar aș vrea să știu de ce nu ți-au parvenit mesajele mele.

– Și eu doresc același lucru, soră, o asigură Linden. Care din pacientele mele a avut probleme?

– Doamna Rice, și din fericire a fost alarmă falsă.

– Nu avea cum să nască; mai avea trei săptămâni.

– Probabil a mâncat ceva care a afectat-o, spuse doamna Langley cu un zâmbet.

– Cine v-a răspuns la telefon când ați sunat la familia Craig? Nu mă cunosc toate servitoarele din casa aceea.

– Nu, a fost o voce de bărbat, a spus că încearcă să te găsească, apoi a revenit spunând c-ai plecat.

– Un bărbat, murmură Linden uimită. Vă mulțumesc, doamnă Langley, spuse Linden și plecă.

Linden ieși, întrebându-se cine răspunsese la casa Craig la telefon.

Vreun invitat care se aflase lângă aparat? Poate cineva care crezuse că-i face o favoare. Sau poate Randal...? Nu, își alungă acest gând din minte.

***

În seara aceea, Peter veni în vizită.

– Trebuie să discutăm, Linden

Ea era prea istovită ca să se mai gândească la consecințe, la ce vor spune vecinii și-l pofti înăuntru.

– Nu arăți prea bine, spuse Peter de cum intră.

– Așa mă și simt, completă ea.

Linden închise ochii și-și rezemă capul de spătarul fotoliului în care se așezase. Peter îi puse o mână pe frunte.

– Ai nevoie de mâncare consistentă și de un somn bun, dar și de niște ceai. Peter dispăru în bucătărie, apoi veni de acolo cu ibricul plin cu ceai.

– Peter, te rog, nu mă mai trata ca pe o invalidă.

– Nu te tratez astfel din bunătate, prostuțo, ci pentru că te iubesc.

Linden se simți și mai cuprinsă de disperare, dar Peter nu-i făcu declarații, iar după ce-i turnă ceaiul în cană și-i unse câteva felii de pâine cu unt, spuse:

– Acum, ai nevoie de odihnă. Somn ușor.

A doua zi dimineață, Linden primi o scrisoare de la mama ei.

"Draga mea,

Vei fi surprinsă probabil să afli că Louise s-a logodit cu un fermier! Eu și tata am fost uluiți!

Mai ales că e scoțian! Îl cheamă Malcolm Ferguson și este o persoană foarte drăguță, dar total diferită de stilul cu care ne-a obișnuit Louise. Am înțeles că are studii de specialitate, că ferma lui este foarte prosperă și lucrează la standarde de calitate foarte ridicate.

Cred că Louise este foarte îndrăgostită de el, dacă a acceptat să lase Londra și să trăiască acolo. Te-am sunat ieri să-ți dau vestea, dar nu mi-ai răspuns, așa că am recurs la această scrisoare.

Oricum, te așteptăm să vii în weekend, iar între timp te sfătuiesc să te odihnești.

Cu drag,

mama"

Linden plecă acasă pe la ora patru și, pe drum, la o curbă, i se păru că zărește mașina lui Randal. Opri.

– Ce dorești? îl întrebă cu răceală.

– Te-ai hotărât să rămâi supărată pe mine pentru totdeauna? o întrebă.

– Am crezut că ești o persoană decentă, atât.

– Un sărut nu este un afront adus decenței, doar nu ești din epoca victoriană!

– Nu la asta mă refeream, ci mai degrabă mă străduiam să uit acel incident din tot sufletul.

– Atunci, la ce naiba te referi? întrebă Randal.

– Nu doresc să discut acum, replică ea. Aș vrea să mă lași în pace.

Randal ridică din umeri.

– Dacă așa simți, nu văd ce aș mai putea face. Dar cred că te vei schimba. Apropo, Paula mi-a spus c-ai telefonat să afli dacă ai fost sunată în noaptea aceea de la clinică. A fost un mesaj pentru tine, este foarte adevărat, dar l-a preluat un chelner de la firma de catering și sunt sigur că nu ți l-a transmis.

Am sunat la doamna Langley și i-am explicat, cerându-mi scuze.

Cu acestea, Randal urcă în mașină, trânti portiera și plecă.

Linden rămase cu un gol în inimă. Se trezi că începe să studieze lista cu posturi vacante din alte orașe. Într-o zi, se hotărî și se duse la asistenta șefă Langley:

– Vreau să plec de aici, soră, îi spuse.

Sora Langley fu luată prin surprindere.

– Când este lipsă de personal calificat, ne lași și tu, soră Templar?

– Din păcate.

– Aș putea afla și motivul?

– Este o chestiune personală, nu are nicio legătură cu slujba.

– Nu mai putem reveni asupra acestei discuții? insistă sora Langley.

– Mă tem că nu, soră.

Sora Langley oftă.

– În acest caz, știi că trebuie să mai lucrezi și în perioada de preaviz.

Studiind lista cu posturi vacante, Linden, căreia îi plăcuse dintotdeauna să călătorească, găsi oferte interesante și în alte țări. Nu avea curaj să le spună părinților că voia să părăsească Melchester. Nu aveau cum s-o înțeleagă. Probabil acum erau ocupați cu pregătirile pentru nunta Louisei și n-avea rost să-i necăjească tocmai acum.

Își trimise CV-ul și primi imediat invitație pentru un post de asistentă în Rodezia.

Puse invitația pe masă și, pentru că venise încărcată cu pachete, lăsase ușa întredeschisă. Auzi un zgomot și, întorcându-se, îl văzu pe Randal.

– Ce cauți aici?

– Văd că ai luat o hotărâre sub impulsul momentului.

Te rog, nu te prosti, Linden, știi pentru ce sunt aici.

– Nu-mi pasă.

– Chiar așa? În acest caz....

Randal se îndreptă spre ușă, iar ea nici nu se întorse să-l urmărească.

Deodată, după plecarea lui, auzi un zgomot puternic care venea de pe coridor. Ieși în fugă și observă că Randal zăcea pe burtă, cu un etaj mai jos.

– Randal! strigă disperată și fugi spre el.

El deschise ochii.

– Cred că mi-am rupt gâtul; am simțit dintr-o dată că alunec pe ceva.

Linden se uită în jur și văzu patinele fiului vecinei chiar lângă piciorul lui Randal. Îl ajută să se ridice, sub privirea doamnei Evans.

De cum se ridică Randal, Linden îi spuse acesteia:

– Doamnă, fiul dumneavoastră va trebui să ia de aici patinele cu rotile, sunt destul de periculoase.

– Dumneata vorbești, soră?

Dumneata, care te comporți scandalos sub ochii vecinilor? Te vor raporta superiorilor!

– Nu vă deranjați, doamnă, spuse Randal, care-și recăpătase controlul de sine.

Sora Templar va pleca de aici curând, tocmai a acceptat să se mărite cu mine.

Linden îl duse înapoi în apartamentul ei și-l ajută să se așeze pe un fotoliu.

– Să știi că nu accept un refuz, Linden, spuse el.

– Randal, doamna Craig nu mă place deloc, nu va fi de acord cu căsătoria.

– Nu-ți face probleme, iubito, nu vom locui cu ea. Mai bine gândește-te unde vrei să mergem în luna de miere.

– Oriunde voi fi cu tine va fi excepțional, iubitule, îi răspunse Linden.

Sfârșit